

SURETU ALI IMRAN

KAPTINA 3

E zbritur në Medinë pas sures El Enfal, ajete: 200

Në atë kohë kur Muhammedit a.s. ishte duke iu shpallur Kur'ani, ithtarët e librit - ehli kitab, ishin të ndarë në dy grupe, sipas periudhës historike, grupin e parë të tyre e përbënin jehuditë, kinse si ithtarë të librit Tevrat i cili iu pat shpallur Musait a.s. Për devijimet që i bënë ata në librin e tyre, për qëllimet dhe motivet me të cilat u përpoqën ta kundërshtojnë Kur'anin dhe Muhammedin, është theksuar bukur gjërësisht në kaptinën Bekare, që ishte para kësaj.

Në këtë kaptinë flitet për grupin e dytë të ithtarëve të librit, për ithtarët e Inxhilit, i cili iu shpall Isait a.s., andaj gati e tërë gjysma e parë e kësaj kaptine flet rreth besimit të Nesarëve, që tash quhen të krishterë, rreth besimit të tyre për Isain dhe për nënën e tij Merjemen.

Sipas mendimit të mufesirinëve, shkak i shpalljes së kësaj sureje ishte rasti i një dialogu që u zhvillua ndërmjet Muhammedit dhe ndërmjet një grupi, përfaqësues të nesarëve të Nexhranit.

Në atë kohë, ndër ithtarët e grupit të dytë të librit, ndër krishterët mbretëronin bindje të ndryshme përkritazi me Isain. Një pjesë e tyre mendonin për Isain se ishte zot dhe atë bindje të tyre e mbështetnin në mrekullinë e tij sipas së cilës ai e ngjalli të vdekurin. E disa mendonin se, meqë Isai nuk pati baba ishte bir i Zotit. Të tjerët ishin të mendimit se Isai ishte një nga tri shtyllat e Hyjnisë, e cila përbëhej prej: at, bir dhe shpirt i shenjtë, ose siç thuhet teoria e "trinisë" ashtu siç e quan edhe Kur'ani "thalithu thelathe". Pse dhe si u ndanë në ato grupe, ekzistojnë shumë shkaqe e rrethana për të cilat flasin dokumentet e shumta.

Këtu në këtë kaptinë shtrohet çështja e besimit në një të vetmin Zot, pra e besimit të drejtë dhe të vërtetë për të cilin mësuan të gjithë pejgamberët dhe të gjitha shpalljet. Shtrohet çështja e Isait si pejgamber i Zotit, por njeri, e asgjë tjetër. Flitet për famën dhe meritën e nënës së Isait, për Merjemen. Duke sjellë fakte e argumente bindëse, refuzohen në mënyrë të prerë të gjitha mendimet dhe pretendimet e gabuara rreth Isait e nënës së tij.

Në këtë sure janë përmbledhur edhe shumë çështje të tjera që u përkasin rregullave të sheriatit islam, si: haxhi, lufta, çështja e kamatës, çështja e atyre që nuk e japin zeqatin, lufta në Bedr, në Uhud. Përfundon duke dhënë udhëzime se si duhet vështruar gjithësinë e dukuritë e saj dhe bindur për Krijuesin Fuqiplotë.

Quhet: "Suretu Ali Imran" - ngase i bëhet një vështrim asaj familjeje të ndershme, familjes Imran, babait të Merjemes, nënës së Isait.

SURETU ALI IMRAN

Me emrin e Allahut, Mëshiruesit,
Mëshirëbërësit!

1. Elif, Lamë, Mimë.

2. Allahu është Një, e nuk ka të adhuruar (Zot) pos Tij, është i përjetshëm mbikëqyrës.

3. Ai ta zbret ty (Muhammed) librin me argument që është vërtetues i librave të mëparshme. Ai e zbriti më parë Tevratin dhe Inxhilin.

4. Udhërrëfim për njerëz, e zbriti edhe Furkanin (dalluesin e së vërtetës nga gënjeshtria). S'ka dyshim se ata që mohojnë argumentet e Allahut i pret ndëshkimi i rreptë. Allahu është ngadhënjes, shpagimtar.*

5. S'ka dyshim se Allahut nuk mund t'i fshihet asgjë në tokë e as në qiell.

6. Ai është që ju krijon (formon) juve në mitra ashtu si të dojë. S'ka Zot pos Tij, e që është fuqiptotë i urti.

7. Ai është që ta zbriti librin ty e që në të ka ajete të qarta dhe ato janë bazë e librit, e ka të tjerë që nuk janë krejtësisht të qartë (muteshabih). E ata që në zemrat e tyre kanë anim kah e shtrembëta, ata gjurmojnë atë që nuk është krejt e qartë për të shkaktuar huti, e kinse kërkojnë komentin e tyre. Po, pos Allahut askush nuk e di domethënien e tyre të saktë. Dijetarët e pajisur me dituri thonë: "Ne u kemi besuar atij (atyre që janë të paqarta), të gjitha janë nga Zoti ynë! Por këtë e kuptojnë vetëm ata që janë të zotët e mendjes.

* Derisa Zoti domosdo duhet të jetë i përjetshëm dhe gjithnjë të komandojë me tërë ekzistencën, Ai nuk mund të jetë njeri me jetë të përkohshme siç ishin pejgamberët në mesin e të cilëve edhe Isai.

Kur shpallehin pjesë të kësaj kaptine ende nuk kishte përfunduar zbritja e tërë Kur'anit, andaj Zoti i thotë Muhammedit: Ta zbret...

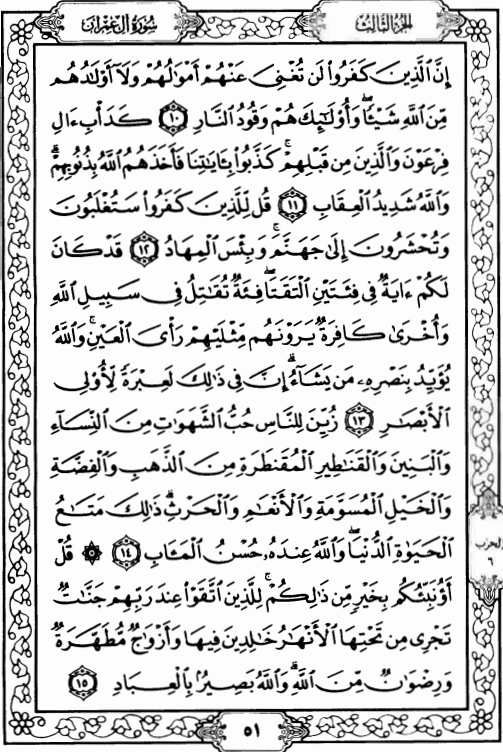
Shpalljet nga Zoti janë mëshirë, janë rregulla e dispozita sipas së cilave njerëzit duhet programuar jetën, sjelljet dhe marrëdhëniet e tyre me të tjerët. I tillë ka qenë Tevrati e pas tij Inxhili e edhe Kur'ani. Derisa është besuar për Tevratin dhe Inxhilin se janë shpallje nga Zoti, pse të mos besojë Kur'ani i cili vërton shpalljet e mëparshme. Pra nuk ekzistojnë fakte për mohimin e tij, dhe urrejtja pse ky zbuloi devijimet që janë bërë në shpalljet e para, nuk është e udhës, e as me vend, prej kujtdo qoftë ajo.

** Allahut nuk mund t'i fshehen deformimet që janë bërë ose që bëhen në shpalljet e Tij. Nuk mund t'i fshehen as përpjekjet e atyre që disa ajete të paqarta të Kur'anit t'i interpretojnë sipas dëshirës apo interesit të tyre, e të shkaktojnë polemikë ndërmjet besimtarëve. Në përgjithësi ajetet e Kur'anit kanë kuptim të qartë, por ka disa që kuptimi i tyre nuk është krejt i qartë, siç janë simbolet në fillim të disa kapitave etj. Ajetet e tilla quhen muteshabih, që do të thotë: nuk është i qartë qëllimi nga se thuhet në mënyrë të përgjithshme. Më gjerësisht për citatat e Kur'anit flet shkenca e Usuli fikhut.

8. "Zoti ynë, mos na i lako zemrat tona pasi na drejtove, na dhuro mëshirën Tënde, pse vetëm Ti je dhuruesi i madh".

9. "Zoti ynë, Ti je ai që në një ditë do t'i tubosh njerëzit, ditë për të cilën nuk ka dyshim. Allahu nuk shkel premtimin e vet.**

10. Është e vërtetë se atyre që nuk besuan nuk do t'u vlejë asgjë para Allahut, as pasuria e as fëmijët e tyre. Ata vetë janë lëndë e zjarrit.

11. Si gjendja e pasardhësve të faraonit dhe e atyre që ishin para tyre, që përgënjeshtuan argumentet tona, e Allahu i shkatërroi me fajet e tyre, Allahu ndëshkon shumë ashpër.

12. Thuaju atyre që nuk besuan: "Do të jeni të mposhtur (në këtë jetë) dhe do

të hidheni në xhehenem. Sa i shëmtuar është ai djep (shtrat).

13. Ju (jehudi) patët një përvojë të madhe në ato dy grupet që u konfrontuat ndërmjet vete. Njëri grup luftonte në rrugën e Allahut, e tjetri ishte pabesimtar, dhe me shikimin e syve të tyre i shihnin se ishin dy herë më shumë se besimtarët. Po, Allahu me ndihmën e vet përforcon atë që do. Vërtet, në këtë është një përvojë e madhe për ata që kanë mendje të kthjellët.*

14. Njerëzve u është zbukuruar dashuria ndaj të këndshmeve, ndaj grave, ndaj djemve e ndaj pasurisë së grumbulluar nga ari e argjendi, ndaj kuajve të stolisur, bagëtisë e bujqësisë. Këto janë kënaqësi të kësaj bote, po tek Allahu është e ardhmëja më e mirë.

15. Thuaj: "A t'ju kumtoj për diç shumë më të mirë se ato (kënaqësitë e dynjasë)? Për ata që janë ruajtur, ata kanë tek Zoti i tyre xhennete nëpër të cilët rrjedhin lumenj dhe aty do të jenë përgjithmonë, kanë edhe bashkëshorte të pastra, e gëzojnë edhe kënaqësinë e Allahut. Allahu është i kujdesshëm për robtë.

* Zoti xh. sh, ua tërhoqi vërejtjen idhujtarëve arabë, kundërshtarë të Kur'anit dhe të Muhammedit, duke u thënë se e vërteta do të triumfojë dhe ju do të mposhteni edhe në këtë jetë, ashtu siç u shkatërruan ithtarët e Faraonit, e nuk u vlejti as atyre dhe nuk do të ju vlejë as juve as pasuria as djemtë. Madje ju vetë do të jeni lëndë djegëse në xhehenem. Vendi i tyre në xhehenem është trajtuar si djep, e, ka për qëllim t'i njoftojë kundërshtarët mendjemdhënës se do të jenë aq të paafte, aq të dobët, sa që i përngajnë foshnjes që nuk ka kurrfarë aftësi, e por të tjerët vëjnë aty ku të duan.

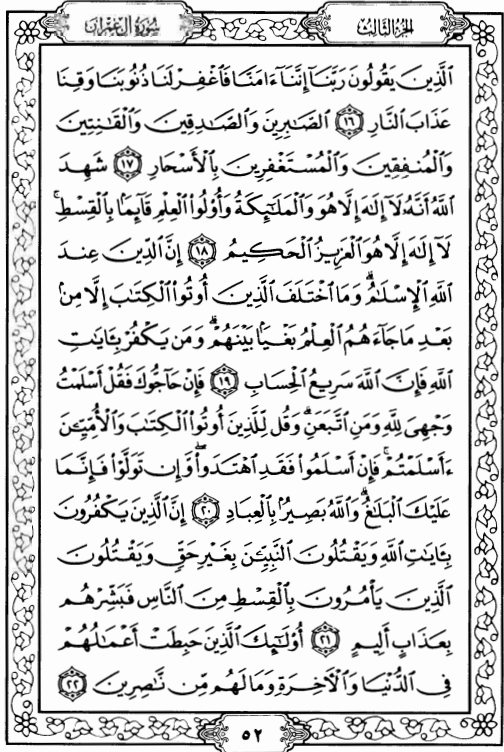
16. Ata të cilët thonë: “Zoti ynë, ne sinqerisht besuam, na i falë mëkatet tona na ruaj prej ndëshkimit të zjarrit!”

17. Dhe ata që janë të durueshëm, të drejtë, të devotshëm e dorëdhënës, dhe të cilët në kohën e agimit (*syfyrit*) kërkojnë ndjesë.

18. Allahu vërtetoi se nuk ka zot tjetër përveç Tij, e dëshmuar edhe engjëjt e dijetarët, dhe se Ai është zbatues i drejtësisë. Nuk ka zot, përveç Tij Fuqiptotit e të Urtit.

19. Feja e pranueshme tek Allahu është islami, e atyre që u është dhënë libri, pasi mësuan për të vërtetën, vetëm nga zilia mes vete kundërshtuan. E kush mohon argumentet e Allahut, le ta dijë se Allahu shpejt do t'i japë logarinë.

20. E, nëse ata polemizojnë me ty, ti thuaj: “Unë me tërë qenien time i jam dorëzuar Allahut, e edhe ithtarët e mij!” E thuaj edhe atyre që u është dhënë libri dhe injorantëve: “A pranuat fenë islame?” Nëse pranuan islamin, atëherë e kanë

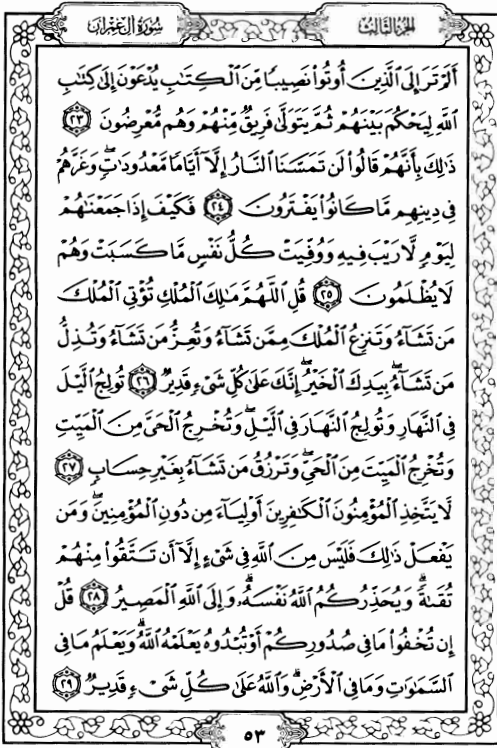
gjetur të vërtetën, e nëse refuzojnë, ti ke për obligim vetëm t'u komunikosh; Allahu i di shumë mirë punët e robëve.

21. Ata që mohojnë argumentet e Allahut, mbysin pejgamberët pa farë të drejte, mbysin edhe njerëz që këshillojnë për të drejtën, ti ata lajmëroj për një ndëshkim të dhëmbshëm e pikëllues.

22. Ata veprat e tyre i asgjësuan në këtë botë dhe në botën tjetër, ata nuk kanë ndonjë mbrojtës.

Konfrontimi ndërmjet dy grupeve luftarake ka të bëjë me luftën që u bë në vendin e quajtur: “Bedr”. Kjo luftë u zhvillua ndërmjet myslimanëve dhe idhujtarëve mekas në vitin e dytë të hixhres. Numri i myslimanëve ishte 313 e i idhujtarëve afër një mijë, por me ndihmën e Zotit myslimanët fituan, e armiku u mund dhe u mposht mu ashtu siç tha Kur’ani, dhe në historinë islame për herë të parë thyhet autoriteti idhujtaro-kurejshit, e ngritet ai islam.

Fuqia fizika nuk është gjithçka, sikurse edhe fitorja nuk varet gjithnjë nga numri. Ndhimha e Zotit është ajo që ngrit moralin e lartë luftarak dhe realizon fitoren.

23. A nuk i sheh ti ata, të cilëve u është dhënë mjaft nga libri, kur thirrën që ndërmjet tyre të gjykojë libri i Allahut, se

si një grup prej tyre prapsohet. Ata janë refuzues.

24. E atë (e bënin) ngase ata thonin: “Neve nuk do të na djegë zjarri vetëm për pak ditë të numëruara, e ajo që shpifën për fenë e tyre, i mashtroui keq.

25. E, si do të jetë gjendja e tyre kur Ne do t’i tubojmë ata një ditë, për të cilën nuk ka dyshim dhe çdo njeriu do t’i ofrohet ajo që e ka fituar, duke mos iu bërë atyre kurrnjë e padrejtë. *

26. Thuaj: “O Allah, Sundues i çdo sendi, Ti ia jep pushtetin atij që do, Ti ia heq prej dore pushtetin atij që do, e lartëson atë që do dhe e përlut atë që do. Çdo e mirë është vetëm në dorën Tënde, vërtet, Ti ke mundësi për çdo gjë!”

27. Ti e fute natën në ditë dhe Ti e fute ditën në natë, Ti nxjerr nga i vdekuri të gjallin dhe nga i gjalli të vdekurin dhe Ti e begaton pa masë atë që do!”

28. Besimtarët të mos i miqësojnë mosbesimtarët, e t’i lënë manash besimtarët. E kush bën atë, ai nga feja e Allahut nuk ka asgjë, përveç nëse është për qëllim ruajtja prej të keqes së tyre. Allahu ju tërheq vërejtjen me dënimin prej Tij, pse vetëm tek Allahu është e ardhmja.

29. Thuaj: “Edhe nëse e fshehni atë që keni në zemrat tuaja ose e publikoni, Allahu e di atë, Ai di gjithçka ka në qiej e ç’ka në tokë; Allahu është i plotfuqishëm për çdo send.

* Bukuritë e kësaj bote, të cilat Zoti i krijoi për njerëz, sado që janë të lakmueshme e të dëshirueshme, nuk duhet mashtruar pas tyre dhe keqpërdorur, sepse edhe jeta e njeriut e edhe përjetimi i tyre është për një kohë të shkurtër, e nëse njeriu mashtrohet pas tyre dhe lë manash mësimet e Zotit, atëherë dështimi është shumë i madh, ngase e humb të drejtën të shpërblimit e botës tjetër që janë të përjetshme, e humbja më e madhe është ajo se njeriu i tillë nuk do të mund ta gëzojë kënaqësinë e Zotit që është kulmi i shpërblimeve, sepse atë kënaqësi mund ta gëzojnë vetëm ata që kanë qenë të ruajtur, të matur.

Meqë Allahu i bëri me dije besimtarët për shpërblimet që do t’i gëzojnë, vërtetoi se argumentet e besimit janë të qarta. Dëshmia e Allahut për veten se është Një, i plotfuqishëm, është kjo ekzistencë është gjithësia me të gjitha qeniet. Këtë mund ta kuptojë çdo njeri i mençur. Besimi në një Zot, është ai besim, ajo fë, të cilën e shpalli Zoti që nga ekzistimi i njerëzve në këtë botë. Çdo besim tjetër përkitazi me njësinë e Zotit, është devijim i së vërtetës së shpallur prej Zotit.

Jehuditë e pyetën Muhammedin për dënimin që duhet ekzekutuar kundër atij që ka bërë dhuñim, e kur Muhammedi u tha se edhe në Tëvrat është masa ndëshkuese gurëzimi, ata refuzuan ta sjellin Tëvratin dhe të veprojnë sipas tij, edhe pse e dinin se ashtu ishte e vërteta, por derisa e vërteta e Tëvratit dhe e Kur’anit përputheshin, ata e fshehën Tëvratin, përndryshe do të duhej pranuar atë që u tha Muhammedi, e ai ishte pranim edhe i fesë islame, e atë nuk e dëshën.

Zoti i madhëruar i thotë Muhammedit se obligim yti është vetëm komunikimi i qartë, e Ne do t’u japim hesapin e merituar për kokëfortësinë e tyre që bënë kundër pejgamberëve, kundër Tëvratit dhe e mashtruan veten duke trilluar shpifje se në xhehenem do të qëndrojnë vetëm dyzet ditë, aq sa e patën adhuruar edhe vijnë. Në ditën e gjykimit do të dalin para Zotit të gjitha çështjet.

30. Ditën kur çdo njeri e gjen pranë vete atë që veproi mirë ose keq, e për atë të keqe që e bëri, do të dëshirojë që në mes tij dhe në mes të asaj të jetë një distancë shumë e madhe (e mos ta shohe). Allahu u jep të frikësohen prej dënimit që vjen prej Tij, megjithëqë Allahu është i mëshirshëm ndaj robëve.

31. Thuaj: “Nëse e doni Allahun, atëherë ejani pas meje që Allahu t’ju dojë, t’ju falë mëkatet tuaja, se Allahu është që fal shumë, mëshiron shumë.

32. Thuaj: “Binduni Allahut dhe të dërguarit, e nëse ata refuzojnë, atëherë Allahu nuk i do pabesimtarët!”*

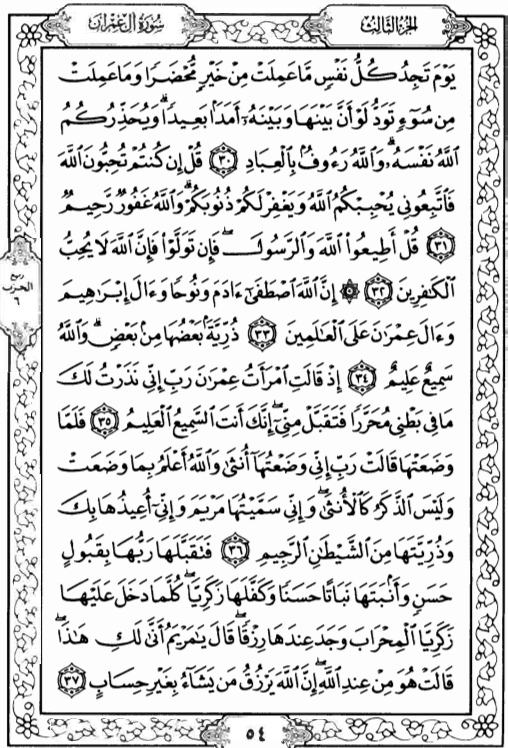
33. Allahu e zgjodhi (pejgamber) Ademin, Nuhun, familjen e Ibrahimit, familjen e Imranit mbi popujt tjerë (të asaj kohe)

34. Që janë pasardhës njëri prej tjetrit. Allahu dëgjon gjithçka dhe i di të gjitha.

35. (Përkujtohu) Kur gruaja e Imranit pat thënë: “Zoti im, Unë këtë që është në barkun tim, vendosa ta kushtoj thjesht vetëm për shërbimin Tënd, pra pranoje këtë prej meje, vërtet Ti je Ai që dëgjon e di!”

36. E kur ajo e lindi tha: “Zoti im, unë e linda femër.” Po Allahu e di më së miri atë që ajo e lindi. E mashkulli nuk është si femra. “Dhe unë e emërtova atë Merjeme, e atë dhe pasardhësit e saj po t’i lë Ty në mbrojtje prej djallit të mallkuar.

37. Zoti i saj e pranoi premtimin e saj ashtu si është më mirë, e rriti me një edukatë të mirë e të plotë dhe e vuri nën

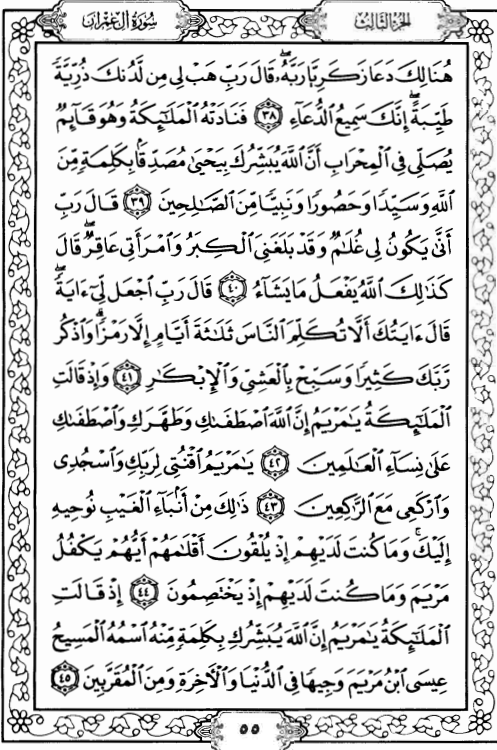
kujdesin e Zekerijasë. Saherë që Zekerijaja hynte në mihrabin (dhomën) e saj gjente tek ajo ushqim e thonte: “Oj Merjeme, prej nga ty ky ushqim? Ajo i thonte: “Ai është nga Allahu, se Allahu atë që do, pa masë e furnizon!”

* Në ajetet e para u argumentua se Zoti është një, se Muhammedi është i dërguar i Tij, se e vetmja fë e drejtë është islami, e në këto ajete vërtetohet se çdo çështje është në dorën e Zotit, Ai lartëson kë të dojë dhe përlul kë të dojë, andaj si Pejgamberi ashtu edhe besimtarët duhet drejtuar për ndihmë vetëm Atij, duke forcur kështu bindjen e besimit në radhët e besimtarëve.

Të futurit e natës në ditë dhe të ditës në natë, do të thotë: marrja e njëres prej tjetrës, zgjatja e njëres në tjetrën gjatë ndryshimit të stinëve. Në këtë fenomen, sytë e zemrës së njeriut gati e shohin dorën e Allahut kah i vë në lëvizje trupat qiellorë, duke e ndriçuar vendin e errët, kurse të ndritshmin e errëson. Këtë nuk mund ta bëjë njeriu. Kjo nuk ndodhi rastësisht. Këtë qarkullim të padukshëm e dirigjon dora e Fuqplotit, e Krijuesit, e Mëshiruesit. E tillë është edhe çështja e jetës dhe e vdekjes. Për çdo moment nëpër të cilin kalon i gjalli, vdekja e bën një hap para. Ky është një sinjal për mendjen e njeriut që di të mendojë.

Miqësia me të tjerët është e lejuar në raste të nevojshme, por me kusht që ajo të mos shkojë në dëm të palës së vet besimtare. Qëllimet dhe motivet Zoti i di. Pendimi në ditën e kijametit për veprën e keqe është i kotë, për të duhet penduar sa jemi gjallë.

Sinqeriteti i besimit ndaj Allahut, manifestohet nëpërmjet zbatimit të traditës së Pejgamberit, i cili është kumtues dhe sqarues i porosive të Tij.

38. Aty në atë moment Zekerijaja e lut Zotin e tij e thotë: “Zoti im, më falë edhe mua nga ana Juaj një pasardhës (fëmijë) të mirë, vërtet, Ti je dëgjues i lutjes!”

39. E duke u falur ai në faltore, engjëjt e thërrasin: “Allahu të përgëzon ty me

Jahjanë, që do të vërtetojë fjalën (Isain) e ardhur nga Allahu, e që do të jetë prijës i matur dhe peygamber nga të dalluarit!”

40. Ai (Zekerijaja) tha: “Zoti im, si mund të kemë unë djalë kur mua më ka arritur pleqëria dhe shoqja ime është beronjë (sterile)?” Tha (Allahu): “Kështu, Allahu punon çka të dojë!”

41. Ai (Zekerijaja) tha: “Zoti im, më jepë mua një shenjë!” Shenja e jote - tha Ai - është që tri ditë nuk do të mund t’u flasësh njerëzve, pos me gjește (mimikë), e ti përmende shumë Zotin tënd dhe madhëroje mbremje e mëngjes!”*

42. Përkujto kur engjëjt i thanë: “Oj Merjeme, Allahu të dalloj ty (me besim e karakter), të pastroi (nga shpifjet ebreje) dhe të lartësoi mbi gratë e botës.

43. Oj Merjeme, vazhdoje adhurimin ndaj Zotit tënd, bën sexhde dhe falu për Zotin bashkë me ata që falen!

44. Këto janë nga lajmet e fshehta (të hershme) që po t’i shpallim ty. Ti nuk ishe ndër ta kur i hidhnin shortet se kush prej tyre do të bëhej kujdestar i Merjemes, nuk ishe pranë tyre as kur ata ziheshin mes vete.

45. Përkujto kur engjëjt i thanë: “Oj Merjeme, Allahu të përgëzon me fjalën e vet (me lindjen e një fëmije si rezultat i fjalës së Zotit) emri i të cilit është Mesih, Isa, bir i Merjemes, i famshëm në dynja e ahiret dhe nga të afërmit (e Zotit).

* Dashuria e Zotit nuk arrihet ndryshe, por vetëm duke i dëgjuar dhe duke i respektuar të dërguarit e Tij, sepse ata janë të zgjedhur e të dalluar dhe gëzojnë vend të lartë tek Zoti. Këtu përmendet Ademi, njeriu dhe Peygamberi i parë, Nuhu babai i dytë i njerëzimit, familja e Ibrahimit, babait të peygamberëve, prej të cilit rrjedh edhe Peygamberi ynë, familja e Imranit, babait të Merjemes prej së cilës lindi Isai.

Në vazhdim të këtyre ajeteve përmenden ngjarje të jashtëzakonshme, të cilat argumentojnë për fuqinë e pakufishme të të madhit Zot, si: lindja e Merjemes, e Jahjasë dhe e Isait. E derisa më e theksuar është ajo e familjes Imran, e tërë kaptina titullohet me këtë titull: Ali Imran. Të kuptojmë se edhe i ati i Musait është quajtur Imran.

Lindja e Merjemes edhe pse ishte e natyrshme, premtimi - nedhri i së ëmës së saj ishte shumë i rëndësishëm, ngase edhe pa e lindur, atë fëmijë ia falë tempullit fetar, respektivisht e cakton për shërbim të Zotit. Ajo njëherë dëshprohet, përse lindi femër, ngase femra nuk do të mundte t’i shërbente tempullit, sipas kuptimit të saj, por Zoti xh. sh. i thotë se mashkullin, të cilin e ka dëshiruar, nuk është si kjo femër, roli dhe rëndësia e saj do të jetë shumë e madhe, sepse nuk është puna se ajo do t’i shërbente tempullit, ajo do t’i shërbente kauzës më të madhe, do t’i shërbente idologjisë, besimit, imanit derisa të ekzistojë kjo jetë, ajo do ta lindë Isain pa babë, e mu aty

46. E që duke qenë në djep (*foshnje*) u flet njerëzve, e edhe si i rritur e që është nga të përsosurit.

47. Ajo tha: “Zoti im, si mund të kemë unë djalë e mua s’më ka prekur njeriu (*nuk jam e martuar*)? Ai (*Allahu*) tha: “Ja, kështu, Allahu krijon çka të dojë. Kur Ai vendos për një çështje, vetëm i thotë: Bëhu! Ajo menjëherë bëhet.

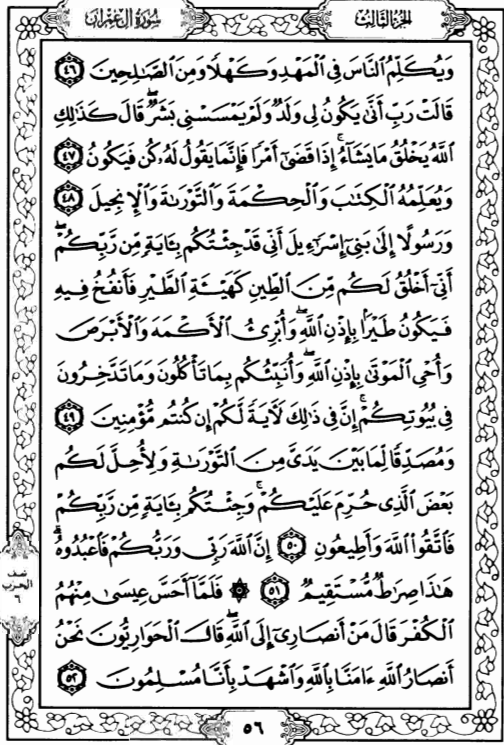
48. Ai (*Allahu*) ia mëson atij librin (*besimin*), urtësinë, Teveratin dhe Inxhilitin.

49. Dhe, të dërguar te bijt e israilit: unë kam ardhur nga Zoti juaj me argument, unë nga balta ju bëj diç si shpendi, i fryej atij dhe ai me lejen e Allahut bëhet shpend, unë i shëroj të verbërit, të sëmurit në lëkur, dhe unë me lejen e Allahut ngjalli të vdekurit: unë ju tregoj për atë që e hani dhe për atë që e depononi në shtëpitë tuaja. Vërtet, kjo është fakt për ju nëse jeni besimtarë.

50. Dhe (*kam ardhur*) që t’ju vërtetoj Teveratin që e keni para duarsh, t’ju lejoj disa që u ishin ndaluar juve, kam ardhur me argument nga Zoti juaj, pra kinie frikë Allahun dhe më dëgjoni mua.

51. Allahu është Zoti im dhe Zoti juaj. Adhuronie Atë; Kjo është rrugë e drejtë!”*

52. E kur e kuptoi Isai vendosmërinë e tyre në mosbesim (*dhe qëllimin që ta*

mbysin), tha: “Kush janë ndihmëtarët e mij për në rrugë të Allahut?” Havarijunët thanë: “Ne jemi ndihmëtarë të fesë së Allahut, ne i besuam Allahut, e ti dëshmo për ne se jemi myslimanë (të bindur, të dorëzuar)!

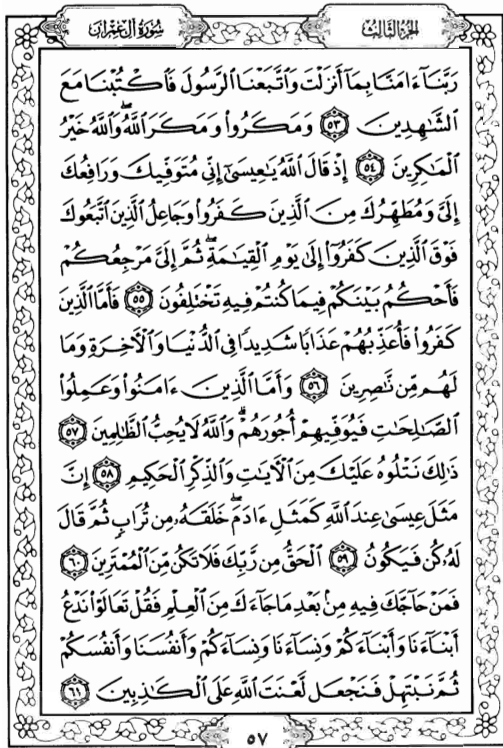
manifestohet fuqia e Zotit, fuqia e pavarur nga shkaqet, e që do të thotë: Ai që e krijon sendin nga shkaku Ai gjithqysh ka mundësi ta krijojë atë send edhe pa atë shkak, pse Ai është krijues edhe i shkakut.

Kur sheh Zekerijaja te Merjemja ushqim që nuk ia kishte sjellë ai vetë, ndërsa çelësin e dhomës e mbante ai, u habit e tha: Prej nga ky ushqim? Ajo iu përgjigj, duke i thënë: nga Zoti fuqiptotë, atëherë imani i Zekerijasë u zgjua edhe më tepër për fuqinë e Zotit në krijimin e sendeve pa kurrfarë shkakut dhe kërkoi t’ia falë edhe atij një djalë jashtë kushteve të rregullta, sepse ai dhe bashkëshortja e tij kishin hyrë bukur thellë në pleqëri, por Zoti ia falë Jahjanë.

Zekerijaja në ato tri ditë të caktuara ishte i paafitë të flasë me njerëz, por ishte i aftë ta përmendë Zotin dhe t’i bëjë tesbih. Edhe kjo ishte një mrekulli prej Zotit.

* Pas tregimit për lindjen e Jahjasë nga një plak e një plakë të shtyer në moshë, gjë që sipas rregullave të natyrës ishte rast i jashtëzakonshëm, Kur’ani na rrëfen për një rast edhe më të jashtëzakonshëm, për lindjen e Isait pa babë. Me këtë refuzon bindjet e gabuara rreth Isait, të

53. Zoti ynë, ne e besuam atë që e zbritte (shpalljen), e pasuam të dërguarin (Isain), pra shënona bashkë me ata që dëshmojnë (besimin e drejtë)!”

54. E ata (Jehuditë) i kurdisën një dredhi (mbytjen e Isait), Allahu iu kundërvu dredhisë së tyre, Allahu është

asgjësuesi më i fuqishëm kundër atyre që bëjnë dredhi.

55. (Përkujto, o i dërguar) Kur Allahu tha: “O Isa, Unë po të marr ty, po të ngris tek unë, po të shpëtoj prej (sherrit të) atyre që nuk besuan. E ata që të besuan ty, do t’i ngrisë lart mbi ata që nuk besuan deri në ditën e kijametit, pastaj vetëm tek Unë është kthimi juaj, e Unë gjykoj mes jush për atë që kundërshtoheshit.

56. Për sa u përket atyre që nuk besuan, Unë do t’i ndëshkoj me një ndëshkim të ashpër në këtë botë dhe në botën tjetër, dhe ata nuk do të kenë ndihmëtarë.

57. E për sa u përket atyre që besuan dhe bënë vepra të mira, atyre u japë shpërblim të plotë. Allahu nuk i do të padrejtët.

58. Këto që po t’i lexojmë ty (o i dërguar) janë nga ajetet, janë nga Kur’ani i pa të meta (i rrezistueshëm).

59. Vërtet, çështja e Isait (të lindur pa baba) tek Allahu është sikurse çështja e Ademit. Atë e krijoi Ai nga dheu, e pastaj atij i tha: “Bëhu!” ai u bë.

60. E vërteta është (kjo) nga Zoti yt, e ti kurrsesi mos u bën nga ata që dyshojnë.

61. E kush të kundërshton ty në çështjen e tij (Isait) pasi të është bërë e ditur e vërteta, ti Thuaj: “Ejani i thërrasim bijtë tanë dhe bijtë tuaj, gratë tona dhe gratë tuaja, vetë ne dhe vetë ju, mandej sinqerisht të lutemi për mallkim, dhe mallkimin nga ana e Allahut ta hedhim kundër gënjeshtarëve.

cilat në atë kohë mbretëronin. Përmendet se atë e lindi Merjemja, se ai ishte foshnjë në djep, se i thirri njerëzit në besim edhe kur ishte në moshë, e të gjitha këto dokumentojnë se ai ishte peygamber dhe njeri, e jo zot.

Merjemja është gruaja më e lavdishme në përgjithësi nga gratë e botës, ngase asnjë grua në botë nuk ka përjetuar një lindje si ajo.

Isai quhet edhe “fjalë” ngase ishte i krijuar me dëshirën e Zotit nëpërmjet fjalës “kun” (bëhu). Fjala “Mesih” është epitete i Isait e do të thotë: i pa mëkat, i bekuar.

Të folurit e Isait si foshnje në djep, përveç që ishte mrekulli, kishte për qëllim mbrojtjen e nderit të nënës nga shpifja që i bënin jehuditë.

Këtu janë përmendur katër mrekulli të Isait: shpezët nga balta, shërimi i të verbërve dhe të sëmurëve nga lëkura, ngjallja e të vdekurëve dhe lajmërimi për ushqimin e ngrënë dhe të deponuar.

Isai i thërrat njerëzit të besojnë po atë Zot, të cilin e besonte edhe vetë dhe u jepte të kuptojnë se ai nuk ishte zot, ajo ishte rrugë e gabuar, rruga e drejtë është besimi në një Zot xh. sh.

62. S'ka dyshim, ky është lajm i vërtetë. Nuk ka asnjë të adhuruar tjetër pos Allahut. Allahu është Ai, i plotfuqishmi, i vetëdijshmi.

63. E nëse ata refuzojnë (*besimin e drejtë*), ata janë ngatërrstarë, për të cilët Allahu e di shumë mirë.*

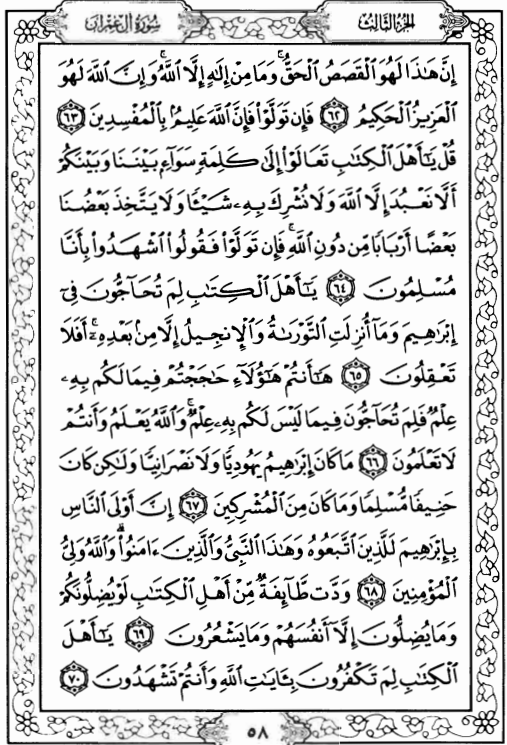
64. Thuaju (*o i dërguar*): “O ithtarë të librit (*Tevrat e Inxhil*), ejani (*të bashkohemi*)” te një fjalë që është e njëjtë (*e drejtë*) mes nesh dhe mes jush: Të mos adhurojmë, pos Allahut, të mos ia bëjmë Atij asnjë send shok, të mos konsiderojmë njëri-tjetrin zotër pos Allahut!” E në qoftë se ata refuzojnë, ju thoni: “Dëshmoni pra, se ne jemi myslimanë (*besuan një Zot!*)”

65 (*madje thuaju*): “O ithtarë të librit, pse po polemizoni me ne rreth Ibrahimit? E, nuk janë shpallur as Tevrat as Inxhili, vetëm se pas tij?! A nuk e kuptoni (*gënjeshtrën tuaj*)?”

66. Ja ju jeni ata që polemizuat edhe për atë që e dinit (*për Isain*) e përse polemizoni për atë që s'keni kurrfarë dije (*për Ibrahimin*)? Allahu e di të vërtetën e ju nuk dini.

67. Ibrahim i nuk ka qenë as Jehudi as i krishterë, por ai ishte larg besimeve të kota, ishte mysliman dhe nuk ishte prej idhujtarëve.

68. Njerëzit më me meritë për t'u thirrur në Ibrahimin, ishin ata që e ndoqën atë (*besimin e tij*) dhe ky Pejgamber me ata që besuan (*ymeti i këtij*). Allahu është mbrojtës i besimtarëve.

69. Një grup nga ithtarët e librit kishin dëshirë t'u shpiejnë në rrugë të gabuar por ata nuk mashtrojnë tjetër pos vetes së tyre, dhe nuk e vërejnë.

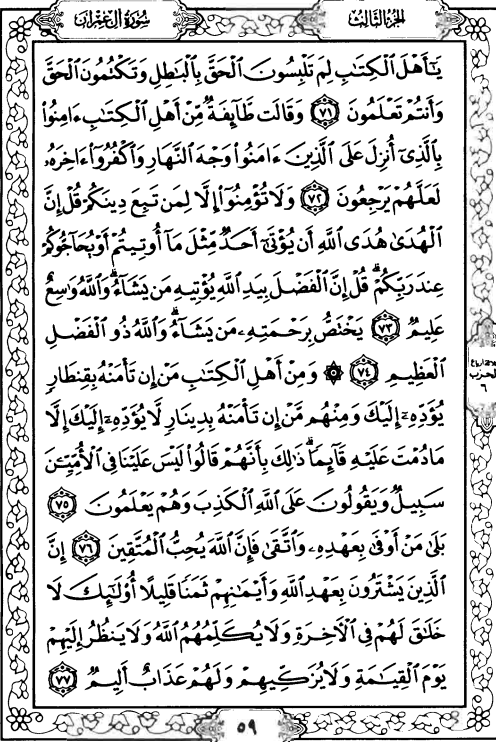
70. O ithtarë të librit, përse nuk i besoni ajetet (*Kur'anin*) e Allahut, e duke e ditur të vërtetën?

* Ajetet e sipërme folën për lindjen e Isait, për argumentet që dëshmuuan qartë se ai ishte i dërguar i Zotit. Mirëpo, megjithatë, shumica e beni israilitëve nuk e besuan, përkundrazi, ata vendosën ta mbysin, por Allahu e shpëtoi prej sherrit të tyre, e në vend të Isait ata e mbytën tradhtarin. Në kaptinën: “En Nisaa” në ajetin 157 fliet për atë se nuk e mbytën Isain...

Havarrijunët besimtarët e sinqert - zemëbardhët) ishin shokë të Isait, ashtu siç ishin sahabët e Pejgamberit tanë.

Çështja e lindjes së Isait, nuk ishte më e jashtëzakonshme se ajo e Ademit. Ky njëmend u lind pa baba, por Ademi lindet pa asnjërin prind, prandaj thuhet se kanë një ngjashmëri në krijim, për sa i përket manifestimit të fuqisë së Zotit.

Zoti xh. sh. i thotë Pejgamberit: nëse nuk të besojnë për këtë që po të rrëfej Unë, thuaju ejani të tubohemi me tërë familjet tona e të juajat në një vend dhe e lusim Zotin ta mallkojë gënjeshтарin. Pejgamberi u tha dhe doli me familjen e vet; me Hysejinin nryk, Hasanin përdore, Fatimën pas tij, e Aliu pas. Mirëpo kundërshtarët nuk patën guxim të dalin, pse e dinin se ata vetë ishin gënjeshтарë. Me atë rast u dokumentua se Muhammedi vërtet ishte i dërguar i Zotit, por ata nuk donin ta pranonin, e megjithatë i ikën mallkimit, por dështuan keq.

71. O ithtarë të librit, përse, duke qenë se ju e dini, të vërtetën e ngatëroni me gënjeshtrën dhe fshihni realitetin?

72. Një grup nga ithtarët e librit thanë (të vetëve): “Besoni para dite në atë që u është shpallur atyre që besuan (myslimanëve), e pas dite mos e besoni, e ndoshta edhe ata (myslimanët), do të zbrapsen

(nga besimi i tyre).

73. Dhe (u thonin): Mos i besoni askujt përveç atij që është në fenë tuaj!” Thuaj (o i dërguar): “I vetmi udhëzim është udhëzimi nga Allahu!” (u thonin të vetëve mos besoni nga droja) Se po i jepet ndokujt (pejgamberllëku) sikurse u është dhënë juve dhe (nga droja) se do t’ju paraqesin fakte (myslimanët) para Zotit tuaj (ditën e gjykimit). Thuaju: “E tërë e mira është në duar të Allahut, Ai ia jep atë kujt të dojë; Allahu është dhurues i gjerë, i gjithdijshëm”.

74. Ai veçon me mëshirën e vet (me pejgamberllëk) ke të dojë. Allahu është zot i mirësisë së madhe.*

75. Ndër ithtarë të librit ka asish, që po ia besove një sasi të madhe (ari), ai ta kthen ty atë, por ka të tillë që po ia besove një dinarë, ai nuk ta kthen ty atë, përveç nëse gjithnjë i rri gati (ia kërkon pajada). Këtë (e bëjnë) për arsye se ata thonin: “Ne nuk kemi kurrfarë përgjegjësie ndaj (pasurisë që u marrim) të të paditurëve (arabëve analfabetë). Pra duke e ditur të vërtetën, ata bëjnë gënjeshtrë ndaj Allahut.

76. Jo, (nuk është ashtu si thonë ata) po kush e përmbush emanetin e vet (është besnik) dhe ruhet nga mëkatet, s’ka dyshim, Allahu i do ata që ruhen.

77. Ata që për një vlerë të paktë e shesin besën e dhënë Allahut, ndryshojnë edhe zotimet e tyre, të tillët nuk kanë pjesë (mëshirë) në botën tjetër, dhe në ditën e krijimit Allahu nuk u flet atyre, nuk i shikon ata dhe nuk i pastron (prej barrës së gabimeve), ata kanë një dënim të dhembshëm.

* Meqë Kur’ani solli argumente dhe asgjësoi idenë mbi hyjninë e Isait, i thirri që të dy grupet ithtare të librit që edhe ata ta besojnë Zotin një, të jenë të njëjtë dhe të barabartë me myslimanët, pra i thirri të orientohen në besimin që e praktikoi babai i pejgamberëve Ibrahim, besimin e pastër vetëm në një Zot të madhëruar.

Të dy grupet ithtarë të librit, trilluan mendime, gjoja se Ibrahim i takoi fesë së tyre, jehude ose krishtere. Kur’ani vuri në pah se Ibrahim ishte pejgamber i hershëm, ishte shumë para Tevratit dhe para Inxhilit, e nuk ishte as i fesë jehude as i fesë krishtere, e as i asaj idhujtare, por ai ishte monoteist i vërtetë.

Derisa trillimet e tyre rreth Ibrahimit nuk dhanë kurrfarë rezultati, ithtarët e librit, gjegjësisht, jehuditë, u sollën me një mënyrë tjetër t’i kundërvihen Muhammedit dhe fesë së Tij. Disa u thanë të vetëve: publikoni gjoja se keni pranuar fenë islame, e pas pak kohe, sikurse nuk gjetët kurrfarë kënaqësie në te, refuzonie dhe braktisnie, ashtu që të krijoni njëfarë hutie ndër besimtarë të dobët nga radhët e myslimanëve. Madje u thonin ithtarëve të vet: mos i besoni askujt tjetër e të tregoni

78. Në të vërtetë, një grup prej tyre janë ata që pështhellojnë gjuhët e tyre kur lexojnë librin (për të deformuar kuptimin) ashtuqë ju të mendoni se ajo (shprehje) është nga libri, po ajo nuk është nga libri (i vërtetë), madje thonë: “Kjo është nga Allahu!” Po ajo nuk është nga Allahu. Ata duke ditur thonë gënjeshtër për Allahun.

79. S’është e drejtë as nuk i takoi asnjë njeriu që t’i ketë dhënë Allahu librin, urtësinë dhe peygamberllëkun, e pastaj ai t’u thotë njerëzve: “Bëhuni rob të mij (adhuromëni mua) e jo të Allahut!” por (ju thotë): “Bëhuni dijetarë të mësimëve të Zotit, ngase u keni mësuar njerëzve librin dhe e keni studiuar atë.

80. Dhe as që ju urdhëron ai (peygamberi) që të adhuronin engjëjtë, as peygamberët për zota. Vallë, a ju urdhëroi ai juve mosbesimin pasi që ju jeni myslimanë?*

81. Përkujtoni (o ithtarë të librit) kur Allahu mori zotimin e peygamberëve: nga ajo se juve ju dhashë libër e urtësi, ju pa tjetër do ta besoni dhe ndihmoni peygamberin që vjen pas juve, e që vërteton atë që ju keni pranë veti. Tha (Allahu): “A pranuat, a e morët sipër obligimin Tim?” Ata thanë: “Ne e pranuat!” Tha (Allahu): “Dëshmoni pra, edhe Unë dëshmoj bashkë me ju!”

82. E kush shkel këtë (zotim) pas kësaj, ata janë jashtë respektit ndaj Allahut.

se çka shkruan Tevrati për Muhammedin, sepse nëse tregohet e vërteta, peygamberllëku po kalon te Muhammedi, të arabët, e nuk po mbetet te ne, në anën tjetër, myslimanët do të na mundin me argumente para Zotit në ditën e kijametit, pse ne po e fshehim realitetin.

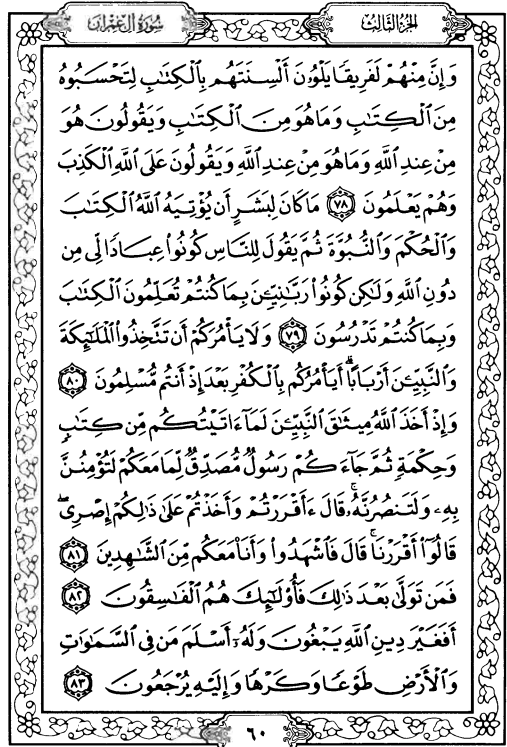
Zoti i thotë Muhammedit që të mos ngushtohet për trillimet e tilla, sepse Ai shpie në rrugë të drejtë ata që do dhe e dërgon peygamber kë të dojë.

* Në këto ajete Allahu na tregon për disa vese të posaçme të një pjese të jehudive, si në pikëpamje të tradhtisë së tyre në lëmin e pasurisë, ashtu edhe në lëmin e fesë.

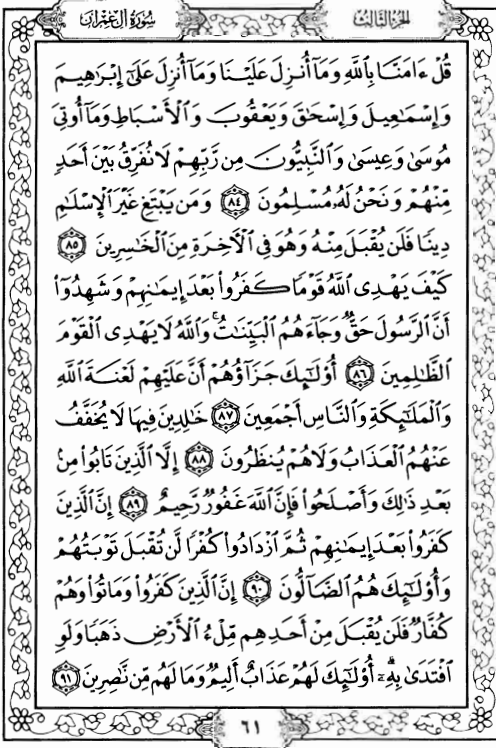
Duke konsideruar veten si popull të privilegjuar, pasurinë e të tjerëve, e posaçërisht të atyre që nuk kishin pasur me parë libër, siç ishin arabët, e konsideronin të tyre dhe nuk e ndienin veten të obliguar t’ua kthenin atyre që ua kishin marrë si amanet. Peygamberi ka thënë: “Po gënjejnë këta armiq të Allahut, s’ka asgjë nga koha e injorancës që nuk është nën këto dy këmbët e mia, me përjashtim të amanetit, ai duhet kthyer te të zotit, i mirë qoftë ai (i zotit) ose i keq!” Me këtë kuptohet se amaneti nuk ka pasur ndryshim.

Për sa i përket tradhtisë së tyre në fë, ata kur lexonin Tevratin, përdredhnin gjuhët e tyre duke thënë fjale të tjera që ishin kundër fesë islame, e thonin se janë thënie të librit të shenjtë. Pra bënin shpifje edhe kundër Zotit.

Arabët idhujtarë adhuronin edhe engjëjtë, jehuditë adhuronin Uzejrën, e disa të krishterë Isain. Këtë rrugë të tyre të gabuar, Kur’ani e sqaroi duke u thënë se asnjë peygamber nuk ka kërkuar nga populli, e as që ka lejuar të adhurohet ai në vend të Zotit. Prandaj, përlulja, sexhdeja nuk është e lejuar ndaj askujt tjetër përveç ndaj Zotit.

83. A mos kërkojnë ata (ithtarët e librit) fë, pos fesë së shpallur nga Allahu? E Atij i është dorëzuar gjithë ç’ka në qiej e në tokë, me dashje e pa dashje dhe tek Ai kthehen.

84. Thuaj: “Ne i kemi besuar Allahut, edhe asaj që na u zbrit neve edhe asaj që i është zbritur Ibrahimit, Ismailit, Ishakut, Jakubit dhe pasardhësve. Edhe asaj që i është dhënë Musait dhe Isait, edhe asaj që u është zbritur të gjithë pejgamberëve nga Zoti i tyre. Ne nuk bëjmë kurrfarë dallimi në mes tyre dhe ne vetëm Atij i jemi dorëzuar.

85. E, kush kërkon fé tjetër përveç fesë

* Allahu vërtetoi se ka marrë zotimin prej të gjithë pejgamberëve se do t’i besonin Muhammedit sikur ta arrinin me jetë, se do të jenë ithtarë dhe ndihmëtarë të tij. Derisa prej pejgamberëve është marrë zotimi që ta besojnë dhe ta lajmërojnë ardhjen e tij, edhe ithtarët e tyre ithtarët e librit, janë të obliguar ta besojnë, e jo ta përgënjeshtrojnë. Përpjekjet e tyre për ta ndryshuar ose për ta ndërruar ndonjë pjesë të librit të shenjtë ishin të kota.

Besimi ndaj të gjithë pejgamberëve është kusht për të qenë besim i drejtë, i vërtetë dhe i pranishëm te Zoti.

Tek Allahu nuk është i pranishëm asnjë besim tjetër përveç këtij islam, ngase Ai nuk shpalli fé tjetër. Të gjithë pejgamberët patën po këtë besim. Ky është besim edhe i çdo qenie a sendi në botë. Pendimi dhe përmirësimi i gjendjes në të mirë është i pranishëm te Zoti xh. sh.

islame, atij kurrsesi nuk i pranohet dhe ai në botën tjetër është nga të dëshpruarit.

86. E, si ta udhëzojë Allahu një popull që pas besimit të tyre u bënë pabesimtarë dhe pasi dëshmoi se i dërguari është i vërtetë, dhe pasi t’ju kenë ardhur atyre argumente të qarta? Allahu nuk i mundëson udhëzimin e Vet popullit zullumqarë.

87. Ndëshkimi i të tillëve është: mallkimi nga Allahu, nga engjëjt dhe nga gjithë njerëzimi tok.

88. Ata përgjithmonë janë në të (në zjarr), atyre as nuk ju lehtësohet dënimi dhe as nuk u jepet afat.

89. Përveç atyre që pas asaj u pënduan dhe u përmirësuan. Vërtet, Allahu shumë falë dhe mëshiron.

90. Ata, të cilët pas besimit të tyre u bënë pabesimtarë, e pastaj edhe e shtuan mosbesimin, atyre kurrsesi nuk u pranohet pendimi. Të tillët janë mu ata të humburit.

91. Ata që nuk besuan dhe vdiqën si mosbesimtarë, asnjëri prej tyre nuk do t’u pranohet për kompensim, qoftë edhe plotë faqen e dheut ari. Ata i pret një dënim i dhëmbshëm dhe për ta nuk ka ndihmëtarë.*

92. Kurrë nuk do ta arrini sinqeritetin e plotë me besim (as kënaqësinë e lumtur në *xhennet*) derisa të mos e jepni më të dhembshmen (më të dashurën) e pasurisë suaj. Çkado që jepni (për Zotin), Allahu atë e di.

93. I tërë ushqimi ishte i lejuar për bijtë e israilit, përveç atij që Israili (*Jakubi*) para se të zbriste Tivrati, ia ndaloi vetvetes. Thuaju: “Sillnie pra Tivratin dhe lexonie atë, nëse jeni të vërtetë (në *çka thoni*)?”

94. Ai që edhe pas kësaj shpif gënjeshtria kundër Allahut, ata vërtet janë mizorë.

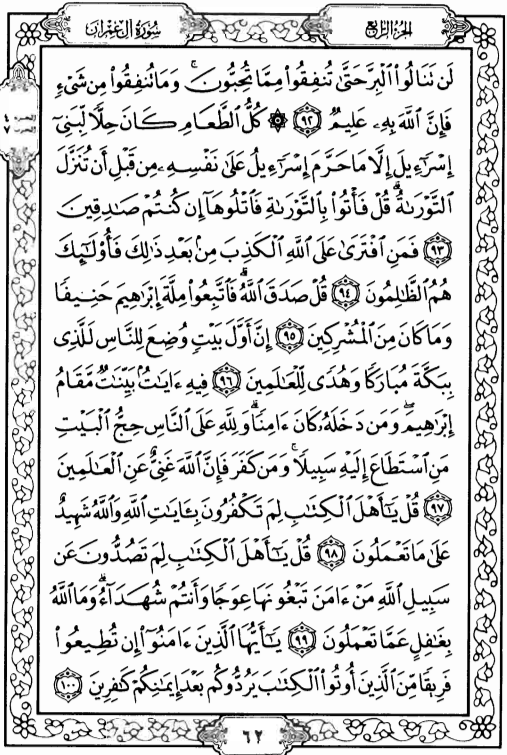
95. Thuaj: Allahu e tha të vërtetën, pra ndiqne fenë e pastër të Ibrahimit, sepse ai nuk u takonte idhujtarëve.

96. Shtëpia (*xhamia*) e parë e ndërtuar për njerëz, është ajo që u ngrit në Bekë (*Meke*), e dobishme udhërefyese për mbarë njerëzimin.

97. Aty ka shenja të qarta: vendi i Ibrahimit, dhe kush hyn në te, ai është i sigurt. Për hirë të Allahut, vizita e shtëpisë (*Qabes*) është obligim për atë që ka mundësi udhëtimi te ajo, e kush nuk e beson (*ai nuk e viziton*); Allahu nuk është i nevojshëm për (*ibadetin që e bëjnë*) njerëzit.*

98. Thuaj: “O ithtarë të librit, përse i mohoni ajetet (*argumentet*) e Allahut? E Allahu mbikëqyr atë që ju veproni.

99. Thuaj: “O ithtarë të librit, përse e pengoni atë që beson nga rruga e Allahut, duke u angazhuar që ta paraqitni atë të shtrembër, ndërsa vetë ju, jeni

dëshmues se është e vërtetë! Veprimi juaj nuk mund t'i shmanget mbikëqyrjes së Allahut.

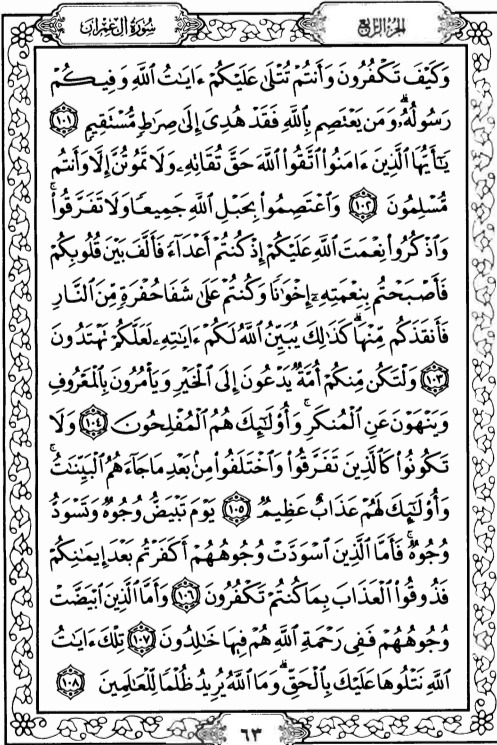
100. O ju që besuat, në qoftë se ju i bindeni një grupi të atyre që iu është dhënë libri, ata, pas besimit tuaj, do t'ju kthejnë në mosbesimtarë.

* Pasi u vërtetua se çdo orvatje tjetër për ta shpëtuar njeriu vetveten në botën e përjetshme, pos besimit të drejtë islam, është e kotë, Kur'ani udhëzon besimtarët që të jenë shumë të sinqert dhe kur është nevoja për ta ndihmuar rrugën e Zotit, mos t'u dhembset asgjë, sepse duke e dhënë pasurinë më të dashur, ata shprehin ndjenjën e sinqeritetit, shpërblim i të cilit është *xhenneti*.

Për shkak të keqpërdorimit të të mirave të Zotit, për kokëfortësinë dhe sjelljen arrogante të beni israilitëve, Zoti, si masë ndëshkimi kundër tyre, ua ndaloi disa nga ushqimet e lejuara. Jehuditë e kohës së Muhammedit thonin se ndalesa e atyre ushqimeve nuk ishte si masë ndëshkimi, por ishte e kahershme, masë prej se ka zbritur Tivrati. Sipas Kur'anit, në Tivrati ishte shënuar vetëm ai ushqim, të cilin Jakubi ia kishte ndaluar vetvetës (*mishi dhe qumështi i deve*) e jo edhe ndalesat e tjera, të cilat ishin si pasojë e ndëshkimit. Për ta vërtetuar realitetin, Pejgamberi kërkoi prej tyre t'ia sjellin Tivratin, por jehuditë i ikën të vërtetës, andaj nuk ia sollën, por mbetën të demoralizuar, ngase u kuptua gënjeshtria e tyre.

Me fjalën “*Israilu*” nënkuptohet Jakubi a.s.

E para faltore në fytyrën e tokës e ndërtuar për njerëz është Qabja. Ibrahim i ngriti themelet e saj. Derisa thuhet: për njerëz, e njerëz pati edhe para Ibrahimit, atëherë ky vetëm i vazhdoi themelet.

101. Si bën të mos besoni, kur juve janë duke iu lexuar (duke iu shpallur) ajetet e Allahut dhe kur në mesin tuaj gjendet i dërguari i Tij? E kush i përmbahet fesë së Allahut, ai pa dyshim është i udhëzuar në rrugën e drejtë.

Vende të rëndësishme aty, përveç vendit të Ibrahimit janë: Zemzem, Hatimë, Haxheri esved, Safa, Merve si dhe siguria e paqja që janë karakteristike për Qaben dhe rrethin e saj - haremin. "Bekke" ndoshta është quajtur vetë vendi i Qabes, e Mekke qyteti, ose anasjelltas.

Në këto ajete sqarohen, e njëkohësisht edhe refuzohen dy përpjekje të ithtarëve të librit me të cilat donin ta vënin në dyshim qëndrimin e Muhammedit:

- thua se e ndjek fenë e Ibrahimit, e në të vërtetë, ti e kundërshton, përse e bën të lejuar mishin dhe qumështin e deves që për Ibrahimin ka qenë haram - këtë e sqaron ajeti 93.

- Xhamia Aksa - Bejtul mukaddesi ishte e para faltore, pejgamberët u falën kah ajo, e ti e le atë e u ktheve kah Qabja, e madje thua se jam vërtetues i mësimëve të pejgamberëve të mëparshëm. Edhe këtë e sqaron ajeti 96.

* Në këto disa ajete Kur'ani u drejtohet ithtarëve të librit duke u dhënë të kuptojnë se përpjekjet e tyre për të shkakuar dyshim në të vërtetat e fesë së shpallur prej Zotit, janë të kota dhe se devijimet që përpiqen t'i bëjnë në librat e shenjta, nuk mund t'i shmangen dijës së Zotit.

U drejtohet edhe besimtarëve myslimanë ngase në Medinën e atëhershme fiset më të mëdha dhe më të njohura ishin Evs dhe Hazreth. Para se e kishin pranuar fenë islame, gjithnjë kishin qenë të gjakësuar ndërmjet vete. Me pranimin e fesë islame, Pejgamberi arriti t'i bashkojë dhe t'i vëllazërojë ndërmjet vete. Mirëpo, derisa këta thujse bënë fuqinë kryesore të bashkësisë islame

102. O ju që besuat, kinie frikë Allahun me një sinqeritet të vërtetë dhe mos vdisni, pos vetëm duke qenë myslimanë (besimtarë)!

103. Dhe kapuni që të gjithë ju për litarin (fenë dhe Kur'anin) e Allahut, e mos u përçani! Përkujtonie nimetin e Allahut ndaj jush, kur ju (para se ta pranoni fenë islame) ishit të armiqësuar, e Ai bashkoi zemrat tuaja dhe ashtu me dhuntinë e Tij aguat të jeni vëllezër. Madje ishit në buzë të greminës së xhehenemit, e Ai ju shpëtoi prej tij. Po kështu Allahu ua sqaron juve argumentet e veta që ju të gjeni të vërtetën e lumtur.*

104. Nga ju le të jetë një grup që thërrret në atë që është e dobishme, urdhëron për punë të mbara dhe ndalon nga e keqja. Të tillë janë ata të shpëtuarit.

105. E mos u bëni si ata që u ndanë dhe u përçanë pasi u patën zbritur argumentet. Ata do të pësojnë një dënim të madh.

106. Në ditën kur ka fytyra që zbardhen dhe ka fytyra që nxihen. E për sa u përket atyre që fytyrat u janë nxirë (u thuhet): "A edhe pas besimit tuaj u bëtë pabesimtarë? Vuanie pra, dënimin për shkak se ishit që nuk besojshit!"

107. Ndërsa atyre që fytyrat e tyre u janë zbardhur, ata janë në mëshirën (xhennetin) e Allahut dhe aty janë përgjithmonë.

108. Ja, këto që po t'i lexojmë ty janë argumentet e sakta të Allahut. E Allahu nuk është ai që e do padrejtësinë për njerëz.

109. Të Allahut janë ç'ka në qiej dhe ç'ka në tokë dhe vetëm te Allahu kthehen çështjet.

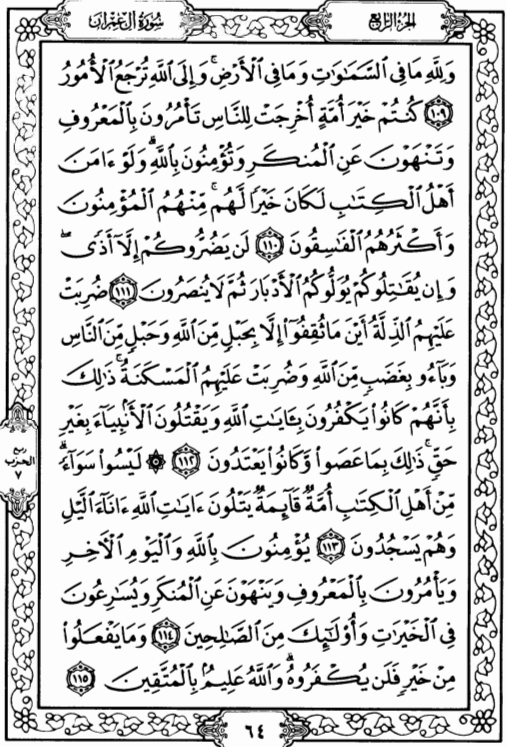
110. Ju jeni populli më i dobishëm, i ardhur për të mirën e njerëzve, të urdhëroni për mirë, të ndaloni nga veprat e këqia dhe të besoni Allahun. E sikur ithtarët e librit të besonin drejt, do të ishte shumë më mirë për ta. Disa prej tyre janë besimtarë, po shumica e tyre janë larg rrugës së Zotit.

111. Ata kurrsesi nuk mund t'ju sjellin ndonjë dëm juve, përveç ndonjë shqetësimi, po edhe në ju luftofshin, ata do të zbrapsen prej jush. Mandej ata nuk janë të ndihmuar.

112. Atyre (jehudive) u është vënë njollë e nënçimit kudo që të gjenden, vetëm nëse kapen për litarin (fenë) e Allahut dhe kthehen në besën e njerëzve (të myslimanëve), ata kanë shkaktuar kundër vetes përbuzje nga Allahu, andaj atyre u është shtruar shtypja e mjerimi. Këtë për shkak se ata i mohonin argumentet e Allahut, i mbytnin mizorisht pejgamberët dhe për shkak se kundërshtonin (udhëzimet e Zotit) dhe tejkalonin (çdo normë njerëzore).*

113. Ata (ithtarët e librit) nuk janë të njëjtë. Nga ithtarët e librit ka që janë në rrugë të drejtë, gjatë natës lexojnë ajetet e Allahut duke u lutur.

114. I besojnë Allahut dhe ditës së gjykimit, këshillojnë për të mirë dhe largojnë nga të këqiat, përpiqen për punë

të dobishme, edhe ata janë prej të mirëve.

115. E çfarëdo të mirë që bëjnë, ajo nuk u mohohet. Allahu i di shumë mirë të devotshmit.

në Medine, jehuditë i mundoi bashkimi i tyre, andaj u përpoqën t'i përçajjnë dhe në një rast luhatën marrëdhëniet ndërmjet tyre, por Pejgamberi me të shpejtë arriti t'i mënjanojë intrigat e jehudive dhe të vendosë unitetin në mesin e tyre. Kur'ani u tërhoq vërejtjen myslimanëve që të jenë të vetdijshëm për rrezikun që mund t'ua sjellin armiqtë, nëse u vënë veshin e bindjes intrigave të tyre.

* Dijetarët dhe njerëzit autoritativë janë të obliguar nga Zoti ta udhëheqin masën në rrugë të drejtë, ta këshillojnë për punë e sjellje të mira dhe ta pengojnë prej të këqia. Myslimanët nuk guxojnë të ndahen në grupe e të përçahen as në çështje të fesë e as të jetës siç bëjnë ithtarët e librit. Pejgamberi ka thënë: "Kush largohet prej bashkësisë vetëm sa një pëllëmbë, atij i hiqet prej qafe kresha (simboli) Islam!"

Zbardhja ose nxirja e fytyrave do të jetë në ditën e kijametit. Kur u prezentohen njerëzve veprat e tyre, nga gëzimi për vepra të mira atyre u shndrisin fytyrat, ndërsa nga dëshpërimi për veprat e këqia, u nxihen.

Ymeti i Muhammedit është ymeti më i dobishëm për mbarë njerëzinë, sepse është i obliguar të mbajë drejtësinë si në çështjet e jetës materiale e fizike, ashtu edhe në jetën shpirtërore. Nuk favorizon asnjërin në dëm të tjetrit, siç është vepruar te popujt e mëparshëm. Është ymeti më i mirë ngase Pejgamberi i tij është mëshirë për tërë botën.

Për shkak të sjelljeve të shëmtuara, Allahu i ka dënuar jehuditë të jenë të nënshtruar, të

116. S'ka dyshim se atyre që nuk besuan, nuk do t'u bëjnë dobi ndaj (dënimit të) Allahut as pasuria e as fëmijët e tyre. Ata janë banues të zjarrit dhe aty janë përgjithmonë.

117. Shembulli i asaj që ata e japin në këtë jetë (për t'u lavdëruar e përmendur) është si i një erë me breshër që godet dhe shkatërron të mbjellat e një populli që e

ka lëshuar rrugën në dëm të vetes. Allahu nuk u bëri zullum atyre, por ata ishin që i bënë të padrejtë vetes së vet.

118. O ju që besuat, mos i zini për miq të ngushtë të tjerët jashtë mesit tuaj, ata nuk pushojnë së vepruari në dëm tuajin, u dëshirojnë çka u mundon juve. Urrejtja kundër jush duket nga gojët e tyre, por ajo që fshehin në gjoksat e tyre, është edhe më e madhe. Ne pra, u kemi sqaruar faktet nëse ju i kuptoni.

119. Ja, ju (myslimanë) jeni që i doni ata, e ata nuk u duan juve. Madje ju i besoni librat në tërësi (të gjitha shpalljet), e kur u takojnë juve thonë: "Ne kemi besuar!" e kur veçohen, ata nga mllefi kundër jush grisin majet e gishtrinjve. Thuaju: "Vdisni me atë mllef tuajin!" Allahu i di shumë mirë se çka mbajnë (të fshehtat) zemrat e tyre.

120. Nëse ju përjetoni ndonjë të mirë, ata i dëshpron ajo, e nëse u godet ndonjë e keqe, ata gëzohen për atë. Po, në qoftë se ju bëhi të durueshëm dhe ruheni (mëkateve), dinakëria e tyre nuk do të mund t'u dëmtojë aspak. Është e sigurt se Allahu e ka në dorë atë që punojnë ata.*

121. Përkuju (O i dërguar) kur dole nga familja jote që t'ua përcaktosh besimtarëve vendet për luftë, e Allahu është që dëgjon (fjalët) dhe që kupton (qëllimet).

poshtëruar e të shtypur edhe në këtë jetë. E, derisa Allahu i ka përbuzur, ata janë të përbuzur edhe prej njerëzve të botës.

* Ithtarët e librit nuk ishin njësoj; disa prej tyre nuk u larguan prej rrugës së drejtë, besuan Zotin një, shpalljet, të dërguarit, ditën e gjykimit dhe jetën e tyre e orientuan sipas shpalljes dhe pejgamberit të fundit. Allahu nuk i humb mundin askujt, por veprat që kryhen sa për sy e faqe, e jo për hirë të Zotit, ato janë të gjykuara të shkatërrohen porsi të mbjellat e një populli, i cili ka lëshuar rrugën, të cilat i shkatërron breshëri si masë ndëshkuese kundër fajit të tyre.

Myslimanëve u tërhiqet vërejtja që kurrsesi të mos mashtrohen e të miqësohen me tradhtarët, sepse ata kurrë nuk ua dëshirojnë të mirën.

122. Kur dy grupe prej jush gati u treguan të dobëta, po Allahu ishte që u ndihmoi atyre (që të mos largoheshin), andaj besimtarët le t'i mbështeten vetëm Allahut.*

123. Allahu u ndihmoi juve në Bedr kur ju ishit pak në numër, e për të qenë mirënjohës, keni frikë nga Zoti.

124. Kur ti u thoshe besimtarëve: "A nuk është mjaft për ju që Zoti juaj t'ju vazhdojë ndihmën me tre mijë engjëjt e zbritur.?"

125. Po, nëse jeni të qëndrueshëm e të matur, e ata (armiqtë) t'ju vinë tash në këtë moment, Zoti juaj ua vazhdon juve ndihmën me pesë mijë prej engjëjve të ushtruar (për luftë) ose të shënuar.

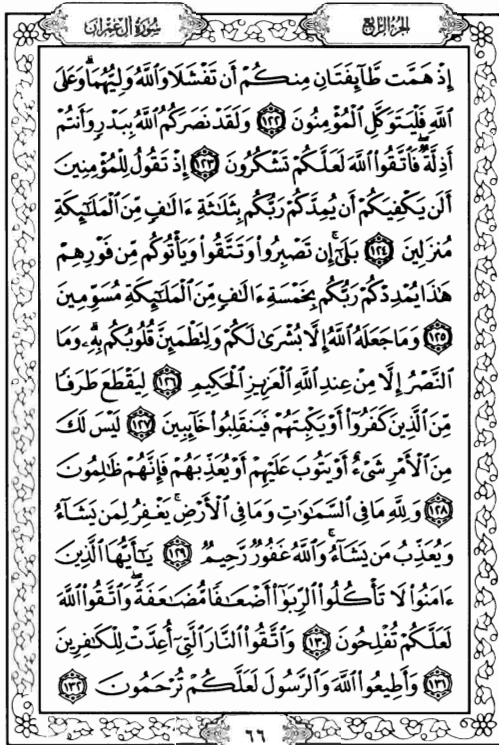
126. E atë (ndihmë) Allahu nuk e bëri për tjetër por vetëm për t'ju gëzuar dhe me të të qetësojë zemrat tuaja, përndryshe ndihma vjen vetëm prej Allahut, ngadhënjësit, të urtit.

127. (u ndihmoi) Që ta kështojë një grup nga ata që nuk besuan (duke i mbytur a zënë robër), ose për t'i demoralizuar dhe ashtu të kthehen të dëshpruar.

128. Ty nuk të takon asgjë rreth çështjes se a do t'u pranojë Ai pendimin apo do t'i dënojë ata, në të vërtetë ata janë zullumqarë.

129. Vetëm e Allahu është gjith ç'ka në qiej e në tokë, Ai i fal atij që do dhe Ai dënon atë që do. Allahu është mëkatfalës, mëshirues.

130. O ju të cilët besuat, mos e hani

kamatën që po e shumëfishoni dhe kini frikë (dënimin e) Allahut ashtuqë të gjeni shpëtim.

131. Dhe ruajuni zjarrit që është përgatitur për pabesimtarët.

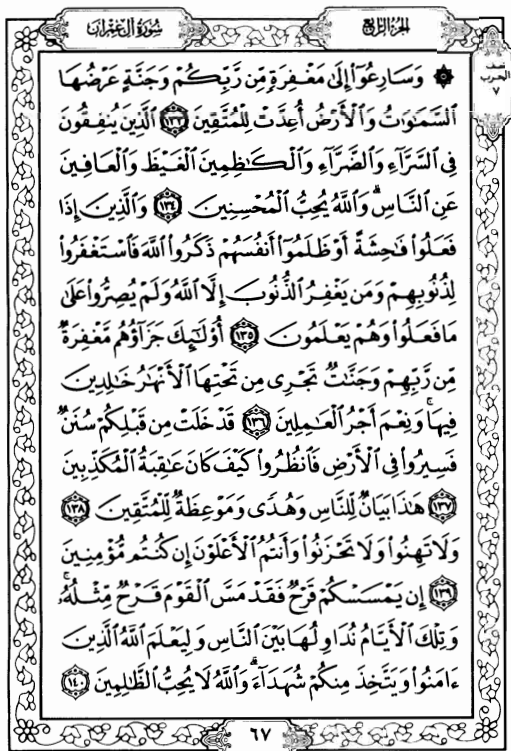
132. E bindjuni Allahut dhe të dërguarit, ashtuqë të mëshiroheni.

* Lufta që u përmend në këto ajete ishte ajo në "Uhud" që ndodhi në vitin e tretë të Hixhres dhe rreth gjashtëdhjetë ajete në vazhdim, bëjnë fjalë për atë luftë.

Uhud quhet një kodër rreth pesë kilometra larg Medinës. Pas disfatës që një vit më parë patën idhujtarët në Bedr, vendosën që atë vit të hakmerren kundër myslimanëve. Tre mijë idhujtarë, të udhëhequr në krye me Ebu Sufjanin, u vendosën në Uhud. Myslimanët ishin njëmijë kur dolën prej Medinës, mirëpo meqë treqind tradhtarë në krye me Ibi Ubejin kthehen, mbetën shtatë qind. U luhatën edhe dy grupe të tjera, Benu Seleme e fisit Hazrexh dhe Benu Harith e fisit Evs, po ata nuk u kthyen.

Në mesin e këtyre ajeteve vijuese flitet edhe për ndihmën e Zotit që u pat dhuruar myslimanëve në Bedr, ashtu që të përkuqtojnë të mirat.

Edhe më parë Zoti u pat tërhequr vërejtjen myslimanëve për rrezikun që u kanoset prej hipokritëve, e në këtë luftë ai rrezik shprehet në mënyrë praktike, ngase përveç munafikëve, gati u kthyen edhe dy grupe të besimtarëve. Më gjerësisht për këtë dhe luftërat e tjera flet historia.

133. Dhe ngutuni (me punë që meritoni) në falje mëkatesh nga Zoti juaj dhe për në një xhennet, gjerësia e të cilit është si gjerësia e qiejve dhe e tokës, i përgatitur për të devotshmit.

134. Të cilët japin kur janë sh lirë edhe

* Në luftën e Bedrit Allahu u ndihmoi besimtarëve, edhe pse ishin më pak në numër ata fituan. Ndihma e Zotit ishte duke u udhëzuar që të jenë të qëndrueshëm, të jenë të ruajtur prej gabimeve, e edhe duke u dërguar melek për t'i forcur e stabilizuar në moralin e tyre luftarak.

Ndihma e Zotit është e kushtëzuar ashtu që besimtarët duhet të jenë respektues të urdhërave të Zotit dhe të këshillave të Pejgamberit. E derisa në luftën e Uhudit nuk u përfill porosia e Pejgamberit nga një grup i ushtrisë së besimtarëve, e as komanduesit të tyre, si rrjedhim i mospërfilljes së porosisë, myslimanët patën shumë viktime. Ndryshimi i gjendjes mes luftës në Bedr dhe luftës në Uhud, ishte ertësi e lartë e Zotit, andaj Muhammedit i thuhet se nuk është punë e juaj, është vetëm e Allahut, pronarit të qiejve e të tokës.

Myslimanët janë të porositur që të mos lakmojnë pas pasurisë, sikur që lakmoi ai grup i ushtrisë islame në Uhud. Lufta në fillim ishte në duar të myslimanëve, mirëpo, kur panë se armiku u thye, ata u vërsulën pas presë së luftës duke e thyer këshillën e Pejgamberit, andaj edhe pësuan disfatë. Prandaj, edhe kur nuk janë në luftë, myslimanët nuk duhet të lakmojnë e të ngarkojnë të varfërit me kamata për çdo afatizim të borxhit. Kamata është e ndaluar, e besimtarët porositen të jenë dorëdhënës për çdo herë, të mos hakmirren por t'ua falin fajin të tjerëve, të përkujtojnë Allahun dhe të pendohen e të kërkojnë falje për mëkatet e bëra, të mos vazhdojnë veprën për të cilën e dinë se është e keqe, dhe, ashtu ta fitojnë kënaqësinë e Zotit që është shpërblimi me xhennet.

kur janë në vështirësi dhe që e frenojnë mllëfin, që u falin (të keqen) njerëzve, e Allahu i do bamirësit.

135. Edhe ata të cilët kur bëjnë ndonjë (mëkat) të shëmtuar ose i bëjnë zullum vetes së tyre, e përmenden Allahun dhe kërkojnë falje për mëkatet e tyre - e kush i falë mëkatet përveç Allahut? - dhe që duke e ditur, nuk vazhdojnë në atë që kanë punuar (në të keqen).

136. Shpërblimi i të tillëve është falja nga Zoti i tyre dhe xhennetet nëpër të cilët rrjedhin lumenj e aty do të rrijnë përgjithmonë. Sa i mirë është shpërblimi i atyre që punojnë*

137. Përpara jush kanë kaluar popuj ndaj të cilëve janë zbatuar ligjet, ndaj, udhëtoni nëpër tokë dhe shikoni si qe përfundimi i atyre që përgënjeshtruan.

138. Ky (Kur'ani) është sqarim për njerëzit, është udhëzim dhe këshillë për të devotshmit.

139. E mos u dobësoni (fizikisht) dhe mos u dëshproni (shpirtërisht) derisa ju jeni më të lartit, po që se jeni besimtarë të sinqert.

140. Në qoftë se juve u preku çka u dhemb (në Uhud), edhe atë popull (armikun) e pat prekur dhembje si kjo e juaja (në Bedr). Ne, këto ditë i ndërrojme (u japim në përdorim) mes njerëzve për t'u ditur tek Allahu ata që besuan dhe për t'i zgjedhur disa prej jush për dëshmorë (ose dëshmues). Allahu nuk i do zullumqarët.

141. Dhe që Allahu t'i pastrojë besimtarët, ndërsa gradualisht t'i shkatërrojë mosbesimtarët.

142. A mos menduat ju se do të hyni në xhennet e Allahu pa i ditur (pa u vërtetua në praktikë) se cilët prej jush kanë luftuar, dhe pa u ditur cilët prej jush ishin të durueshëm.

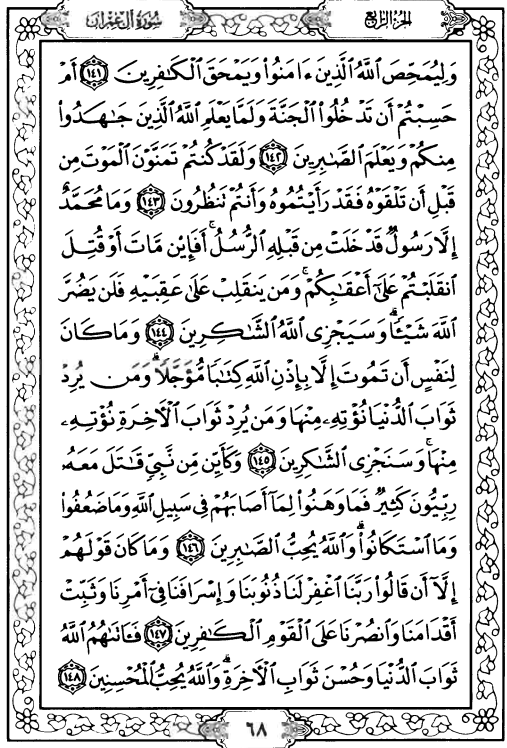
143. Ju ishit ata që dëshironit vdekjen para se të ballafaqoheshit me te. Ja pra, atë e patë dhe e shikuat me sytë tuaj.

144. Muhammedi nuk është tjetër vetëm se i dërguar. Edhe përpara tij pati të dërguar (që vdiqën ose u vranë). E nëse ai vdes ose mbytet, a do të ktheheshit ju prapa (nga feja ose nga lufta)? E kushdo që kthehet prapa, ai nuk i bën dëm Allahut as pak, kurse Allahu do t'i shpërblejë mirënjohësit.

145. Askush nuk vdes pa vullnetin dhe lejen e Allahut. Ai është shënim i afatit të caktuar. E kush e dëshiron shpërblimin e kësaj bote, Ne Atij ia japim, e kush e dëshiron shpërblimin e botës tjetër, edhe atij do t'ia japim atë, kurse mirënjohësit Ne do t'i shpërblejmë.

146. E sa pejgamberë pati që së bashku me të luftuan turma të mëdha besimtarësh dhe për atë që i goditi në rrugën e Allahut, ata nuk u dobësuan dhe as nuk u përlulën. Allahu i do durimtarët.

147. Fjala e tyre nuk ishte tjetër pos vetëm të thonin: "Zoti ynë, na i falë

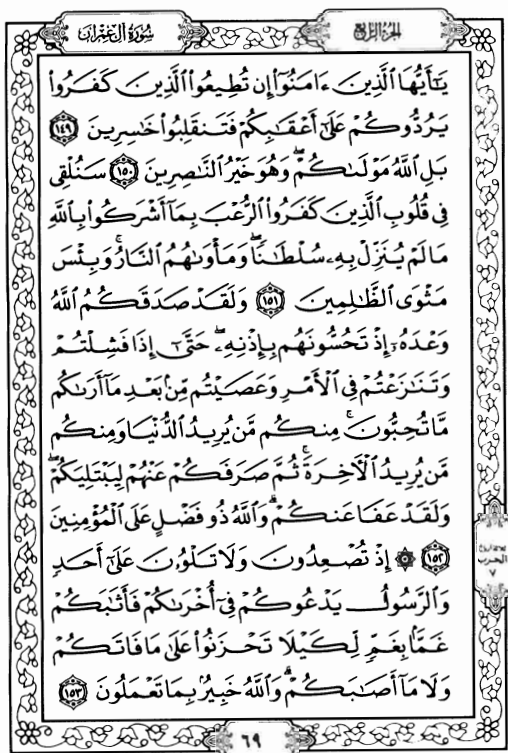
mëkatet tona dhe lëshimet në punët tona dhe na forco në vendet tona (në luftë), e ndihmona kundër popullit jobesimtar!”

148. Ndaj Allahu ua dha atyre shpërblimin e kësaj bote dhe shpërblimin më të mirë të botës tjetër; Allahu i do punëmirët.*

* Kur'ani i cili është sqarues i së vërtetës për të gjithë njerëzit, është këshillues e përkujtues për besimtarët, e parashtron goditjen që e pësuajnë besimtarët në Uhad si ngjarje të zakonshme në ligjet e Zotit, pse edhe armiku i tyre një vit më parë, pësoi një aso goditje.

Derisa grupi që ishte në roje, nuk ju përmbajt mësimëve dhe porosive të Pejgamberit, u manifestua drejtësia e ligjeve të Zotit, të cilat mbretërojnë ndër njerëz, andaj edhe thuhet se situata kalon prej një dore në dorën tjetër, kuptohet sipas përgatitjes dhe fuqisë.

Ndihma e Zotit nuk u manifestua, sepse ngjarja zhvillohet ndërmjet dy grupeve të njerëzve, e jo ndërmjet besimtarëve dhe idhujtarve, sepse ata që e thyen urdhërin e Pejgamberit, nuk numëroheshin si besimtarë të kulluar. Megjithatë Kur'ani i këshillon besimtarët të jenë krenarë, sepse një goditje të tillë, e edhe më të rëndë e përjetoi edhe armiku në Bedr. Urtësia e Zotit ishte që në atë luftë të sprovohen e të dihen besimtarët e sinqert, të shpërblehen disa me gradën dëshmor (shehid) dhe t'u shërbejë besimtarëve si përvojë në të ardhmen.

149. O besimtarë, nëse u nënshtrohni jobesimtarëve, ata ju kthejnë prapa aty ku ishit (në *kufir*) dhe atëherë do të jeni të humbur.

150. Sepse vetëm Allahu është ndihmëtar juaji dhe Ai është më i miri ndihmës.

151. Ne do të mbjellim frikën në zemrat e atyre që nuk besuan sepse ata Allahu i trillojnë e i mveshin zota të tjerë, duke mos pasur për te kurrfarë fakti, ndaj vendbanimi i tyre do të jetë xhehenemi. Sa i shëmtuar është vendi i mizorëve.

152. Allahu përmbushi premtimin e vet ndaj jush, ngase me vullnetin e Tij i korret ata (*me shpata*) deri kur u dobësuar dhe u përçatë ndërmjet vete, në çështjen e vendit (që u pat caktuar Pejgamberi) dhe pasi vërejtët atë që e dëshironit (pre në luftës), e atëherë kundërshtuat (*urdhërin e Pejgamberit*). Pati prej jush që e deshën këtë jetë (ata që u ngutën pas presë) e pati prej jush që e deshtën botën tjetër. Pastaj për t'ju sprovuar u zbrapi juve nga ata. Po Allahu u fali juve; Allahu është dhurues i madh ndaj besimtarëve.

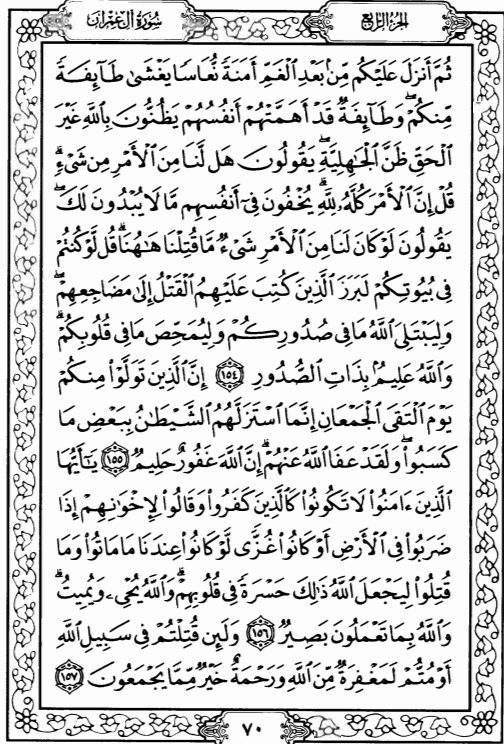
153. Dhe kur largoheshit e nuk përfillshit as njëri-tjetrin, ndërsa i dërguari ju thërriste mbrapa. Atëherë u goditi me dëshprim për dëshprim (që i shkaktuat Pejgamberit), ashtu që të mos pikëlloheni për ate që u shpëtoi (*preja e luftës*) e as për atë që u goditi. Allahu është i njohur hollësisht me atë që veproni.

Në vlimin e luftës plagosët pak edhe vetë Pejgamberi, e armiku shfrytëzoi rastin dhe hap propagandën se u vra Muhammedi, ashtu që disa besimtarë u hutuan. Zoti i porosit besimtarët, se, edhe nëse mbytet e vdes Pejgamberi, ata duhet ta vazhdojnë luftën në rrugën e Tij. Ashtu bënë besimtarët e mëparshëm me pejgamberët e tyre në raste të tilla, sepse vdekja është e caktuar në afatin e vet, ajo nuk vjen as më parë, as më vonë.

154. Mandej, pas asaj tronditjeje të rëndë, Ai u lëshoi sa për qetësim, një kotje (gjumi të lehtë) që i kaploi një grup prej jush, kurse një grup i kishte preokupuar vetëm çështja e vetvetes. Ata formuan bindje të padrejtë ndaj Allahut, bindje injorante, e thonin: “Ne nuk kemi në dorë asgjë nga kjo çështje!” Thuaj: “E tërë çështja është vetëm në duar të Allahut!” Ata fshehin në vetvete atë që ty nuk ta shprehin. Thonin: “Sikur ne të kishim diçka ne dorë në këtë çështje, ne nuk do të mbyteshim këtu!” Thuaj: Edhe sikur të ishit në shtëpitë tuaja, atyre që u është caktuar mbytja (vdekja), do të dilnin në vendin e flijimit të tyre!” Në mënyrë që Allahu të provojë atë që është në zemrat tuaja (sinqeritetin, ose hipokrizinë) dhe që të pastrojë atë që është në zemrat tuaja. Allahu i di shumë mirë të fshehtat në zemrat.

155. Vërtet, ata që u zbrapën prej jush ditën e ndeshjes së dy grupeve (besimtarë dhe idhujtarë në Uhud) ata vetëm djalli i shtyri të rrëshqasin me disa punë të tyre që i bënë, po Allahu ua falli atyre gabimin; Allahu është mëkatfalës dhe i butë.*

156. O besimtarë, mos u bëni si ata që nuk besuan dhe, për vëllezërit e tyre që kishin dalë në udhëtim (tregtie e gjallërimi) ose që kishin shkuar në luftë thonin: “Sikur të kishin ndejur pranë nesh (e të mos dilnin), ata as nuk do të vdisnin as nuk do të mbyteshin”. Atë (bindje), Allahu ua bëri një dëshprim në zemrat e tyre. Pse Allahu është Ai që jep jetë dhe

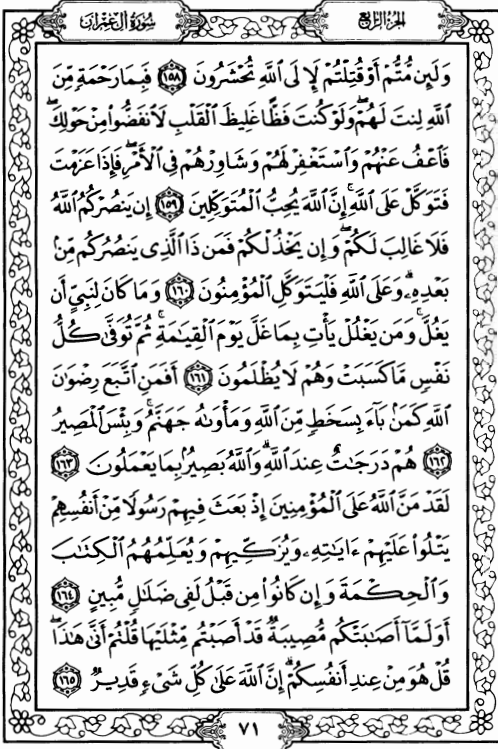

jep vdekje dhe Allahu sheh atë që ju punoni.

157. E sikur të ishit mbytur në rrugën e Allahut, ose t'u kishte zënë vdekja, do të gëzonit falje e mëshirë prej Allahut që është shumë më e dobishme se ajo çka ata grumbullojnë.

* Në fillim të luftës në Uhud, besimtarët e ndjekun armikun nga fushëbeteja, duke i mbytur njëzet e katër armiq, mirëpo, aty lind e keqja, ngase nga pesëdhjetë besimtarë që ishin në roje, dyzet sish nuk respektuan as urdhërin e Pejgamberit e as të komandantit të tyre dhe u lëshuan pas presë, që e la armiku në fushën e betejës. Armiku shfrytëzoi zbrazëtinë e rojës dhe u vërsul nga prapa dhe me atë rast shumë besimtarë ranë dëshmorë, e shumë të tjerë u frikëzuan dhe u larguan nga fusha e betejës, duke u ngjitur lart në breg, edhe pse Pejgamberi i thërriste të tuboheshin.

Pasi u tubuan besimtarët, armiku iku nga vendbeteja, Zoti i madhëruar besimtarëve u lëshon një gjumë të lehtë, ashtu që të qetësohen e të forcohen, për ndonjë sulm tjetër eventual të armikut. Ata që ishin të luhatsëm nga frika, nuk i zuri gjumi dhe menduan se mori fund epoka e fesë islame. Munafikët thonin se sikur të ishin pyetur ata, nuk do të dilnin në Uhud për luftë dhe nuk do të kishin rënë aq shumë viktima. Zoti u sqaron besimtarëve se afati i vdekjes është i pashmangshëm dhe se rrjedhimi i luftës pati për qëllim të zbulojë atë bindje të luhatshme të disa, edhe të forcojë edhe më shumë zemrat e besimtarëve të sinqert.

158. Po edhe nëse vdiqët (në shtrat) ose u vratë, pa tjetër do të tuboheni te Allahu.

159. Ti ishe i butë ndaj tyre, ngase Allahu të dhuroi mëshirë, e sikur të ishe i vrazhdë e zemërfortë, ata do të shkapërderdheshin prej teje, andaj ti falju atyre dhe kërko ndjesë për ta, e konsultohu me ta në të gjitha çështjet, e

kur të vendosësh, atëherë mbështetu në Allahun, se Allahu i do ata që i mbështeten.

160. Nëse Allahu dëshiron t'ju ndihmojë, s'ka kush që mund t'ju mposhtë, e nëse Ai ju le pa ndihmë, atëherë kush është ai pas Tij, që do t'ju ndihmojë? Pra, vetëm Allahut le t'i mbështeten besimtarët.

161. Asnjë peygamberi nuk i takoi të bëjë hile dhe kush bën hile (në ndarjen e plaçkës së luftës), ai në ditën e kijametit vjen i ngarkuar me atë që ka bërë, pastaj secilit njeri i jepet ajo që e ka fituar, duke mos iu bërë e padrejtë.

162. A është i njëjtë ai që iu bind Allahut dhe kërkoi kënaqësinë e Tij, si ai që tërhoqi kundër vetes hidhërim të madh nga Allahu dhe e ardhmja e tij është xehenemi, që është përfundim shumë i keq?

163. Ata kanë dallim tek Allahu, e Allahu sheh shumë mirë atë që veprojnë.*

164. Është e vërtetë se Allahu u dha dhuratë të madhe besimtarëve, kur ndër ta, nga mesi i tyre dërgoi të dërguar që atyre t'u lexojë shpalljen e Tij, t'i pastrojë ata, t'ua mësojë Kur'anin dhe sheriatiin, edhe pse më parë ata ishin krejtësisht të humbur.

165. E kur juve u goditi një dështim (në Uhud) e që ju ia patët dhënë atë dyfish (armikut në Bedr), thatë: "Prej nga kjo?" Thua: "Ajo është nga vetë ju!" S'ka dyshim se Allahu është i plotëfuqishëm për çdo send.

* Munafikët perveç që vetë ishin naivë në bindjet e veta rreth çështjes së vdekjes, ata përpiqeshin që atë naivitet t'ua mbillnin edhe myslimanëve e të tjerëve dhe ashtu ta dobësonin krahun luftarak të besimtarëve. Zoti u tha se vdekja është moment i caktuar për secilin, le të jetë ai në shtëpi ose në luftë, por vdekja në luftë do të jetë e shpërblyer nga vetë ai me një shpërbllim të madh.

Muhammedin Zoti i madhëruar e kishte pajisur me fisnikëri të lartë e zemër të butë, andaj edhe pse disa shokë e kundërshtuan porosinë e tij, ai nuk i qortoi me fjalë të rënda, u foli ngadalë e butë dhe ashtu i përfitoi zemrat e tyre që të jenë tok pas thirrjes së tij. Besimtarët duhet t'ia falin gabimin njëri-tjetrit, për çdo dështje duhet të konsultohen mes vete, e duhet të jenë edhe të bindur se ndihma vjen vetëm prej Allahut. Preja e luftës ndahet sipas udhëzimeve të caktuara nga Zoti, e jashtë normave të caktuara nuk veproi asnjë peygamber, e as Muhammedi. Ky ajet u shpall lidhur me një petk të kadifës që humbi në luftën e Bedrit, e tradhtarët pëshpëritën se mos e ka marrë Pejgamberi, por rreth shpalljes së tij ka edhe mendime tjera.

166. Ajo që ju goditi juve ditën e ballafaqimit të dy grupeve (*besimtarë e idhujtarë*), ishte me lejen e Allahut, për t'u dalluar besimtarët e sinqert.

167. Dhe, për t'u ditur ata që ishin hipokritë. E atyre u është thënë: "Ejani e luftoni në rrugën e Allahut ose mbronni veten!" E ata thanë: "Sikur të dinim se do të luftoj, ne do të vinim pas jush!" Në atë moment ata ishin më afër mosbesimit se besimit. Flisnin me gojë të tyre, po Allahu di më së miri për atë që e fshehin.

168. Dhe ata që nuk luftuan dhe atyre të vetëve u thanë: "Sikur të na dëgjonin neve (e të ktheheshin siç u kthym ne), nuk do të mbyteshin!" thauja: "Largonie pra vdekjen prej vetes suaj, nëse jeni të sigurt çka thoni?"

169. Kurrresi të mos mendoni se janë të vdekur ata që ranë dëshmorë në rrugën e Allahut. Përkundrazi, ata janë të gjallë duke u ushqyer te Zoti i tyre.

170. Janë të gëzuar me atë që u dha Allahu nga të mirat e Tij, dhe atyre që kanë mbetur ende pa i bashkuar radhëve të tyre, u marrin myzhdë se për ta nuk ka as frikë dhe as që kanë pse të brengosen.

171. Ata janë të gëzuar me begati e dhurata që ua dha Allahu, e s'ka dyshim se Allahu nuk ua humb shpërblimin besimtarëve.

172. Të cilët edhe pasi i goditi plaga iu përgjigjën Allahut dhe të dërguarit. E për ata prej tyre që bënë mirë dhe u ruajtën, është një shpërblim i madh.*

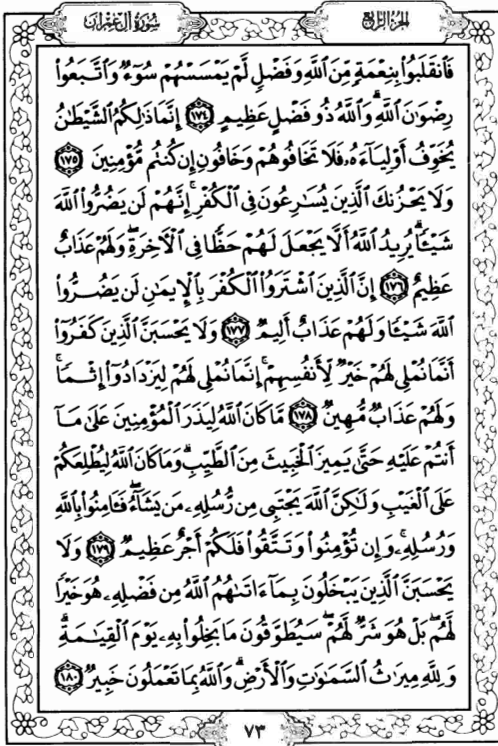
173. E atyre (*shokëve të Pejgamberit*) që dikush u tha: "Populli (*idhujtarë*) është tubuar t'ju shtojë, pra kini frikë!" Ajo, vetëm ua shmoi edhe më shumë besimin e thanë: "Neve na mjafton që kemi Allahun, Ai është mbrojtësi më i mirë!"

* Zoti i favorizoi besimtarët ngase nga vetë mesi i tyre u dërgoi pejgamber, të cilit ia njihnin virtytet e larta të moralit që i posedonte, i cili u fliste me gjuhën e tyre, i cili u shërbente si shembull praktik në të gjitha porët e jetës së tyre, andaj lypsej bindur atij, duhej respektuar urdhërin e tij.

Myslimanët nuk korrigjuan gabimin e vet në luftën e Uhudit, kur nga radhët e tyre ranë shtatëdhjetë dëshmorë, por u habitën e thanë: si u bë që të kemi humbje kaq të madhe? Zoti u tha se faji është juaji, sepse nuk respektuat porosinë e Pejgamberit, e në anën tjetër, nuk duhet të habiteni, pse në luftën e Bedrit ju i mbytet shtatëdhjetë idhujtarë dhe shtatëdhjetë të tjerë i zutë robër, pra dëmi i tyre ishte i dyfishtë. Pastaj, rrjedhimi i luftës në Uhud ishte i paraparë prej Zotit për të dalë në shesh trashëtia e hipokritëve, të cilët thonin se nuk e dinin që do të bëhet luftë se edhe ne do të dilnim e do të luftonim, e në anën tjetër tinëzisht i përqeshnin myslimanët pse shkuan të luftojnë dhe pse humbën aq shumë njerëz.

Dëshmorët e rënë në rrugën e Allahut nuk përjetojnë periudhën e jetës në varrezë - Berzah, ata menjëherë ia fillojnë jetës së njëmendtë tek Allahu, i përjetojnë dhe i shfrytëzojnë të mirat që u dhurohen, janë të gëzuar pse ranë dëshmorë dhe edhe besimtarëve të tjerë u dëshirojnë një asi fati. Këtu duhet kuptuar se fjala është për një jetë tek Allahu, e cila nuk është siç mendon dikush prej nesh lidhur me trupin e tyre se nuk priset etj. Pra, ajo gjallëri e kënaqësi e tyre është te Allahu, jo siç e njohim ne në jetën tonë.

176. E ty të mos brengosin ata që përpiqen për mosbesim, ata kurrsesi nuk mund të dëmtojnë asgjë Allahun. Allahu me urtësinë e vet dëshiron që atyre të mos u takojë kurrfarë e mire në botën tjetër dhe ata kanë një dënim të madh.

177. Ata që në vend të besimit pranuan kufirin, nuk i bëjnë asgjë dëm Allahut, ata i pret një dënim i idhtë.

178. Të mos mendojnë ata që nuk besuan se afatin që u dhamë Ne atyre të jetojnë, është në dobi të tyre. Ne i lamë të jetojnë vetëm që të shtojnë edhe më shumë mëkatet, se ata i pret dënim nënçmues.

179. Allahu nuk është që t'i lë besimtarët ashtu siç jeni, pa dalluar të keqin nga i miri. Allahu nuk ju zbulon juve të fshehtat (e të dini se ç'mbajnë në zemrat e tyre). Por Allahu është Ai që nga të dërguarit e vet zgjedh atë që do (e i zbulon ndonjë të fshehtë). Prandaj, besoni Allahut dhe të dërguarit e Tij, e në i besofshit dhe nëse ruheni, atëherë ju keni një shpërblim të madh.

180. Ata, të cilët bëjnë koprraci me atë që nga të mirat e veta u dha Allahu, të mos mendojnë kurrsesi se ajo është në dobi të tyre. Jo, ajo është në dëm të tyre. Ajo e mirë me çka bënë koprraci, në ditën e kijametit do t'u mbështillet në qafën e tyre. Allahut i mbesin trashëgim qiejt dhe toka, Allahu është i njohur mirë me atë që veproni.*

174. Dhe ata pa i gjetur kurrfarë e keqe fituan begati e mirësi të mëdha nga Allahu dhe e arritën edhe kënaqësinë e Tij, Allahu është dhurues i madh.

175. Po atë (propagandë) e bëri vetëm shejtani që dëshironte me miqtë e vet (idhujtarët), t'ju frikësojë, po ju mos u frikësoni prej tyre, frikësomënu Mua, nëse jeni besimtarë.

* Pasi u larguan idhujtarët nga vendi i luftës, u shkoi ndërmend të kishin shkatërruar vetë Medinën. Pejgamberi dëgjoi për atë, i urdhëroi myslimanët t'u vëhen mbrapa dhe t'ju tregojnë se kanë fuqi e forcë luftarake. Të lodhur e të plagosur, myslimanët mblodhën forcat e veta dhe e ndoqën armikun deri në vendin e quajtur "Hamrael Esed". Ushtrisë që e ndoqi armikun, Pejgamberi nuk e lejoi t'i bashkohet asnjë që nuk kishte marrë pjesë në luftën e Uhudit, me përjashtim të Xhabirit, të cilin e lejoi, sepse ai me leje kishte mbetur në shtëpi që t'i mbrojë shtatë motrat që i kishte.

Edhe pse hipokritët u përpoqën t'i frikësojnë myslimanët, këta nuk u frikësuan. Armiku nuk fitoi, sepse ai e lëshoi sheshin e luftës dhe iku, duke mos pushtuar asnjë pëllëmbë tokë të myslimanëve, ndaj nuk pati guxim ta sulmojë Medinën.

181. Allahu ka dëgjuar fjalën e atyre që thanë: “Allahu është i varfër e ne jemi të pasur!” Ne do të shënojmë atë që thanë ata dhe që i mbytën pejgamberët pa kurrfarë faji, e do t’ju themi: “Vuane mundimin e djegies së zjarrit.

182. Kjo është meritë e duarve tuaja, se Allahu nuk është zullumqar ndaj robëve.

183. Ata janë që thanë: “Allahu na ka porositur që të mos besojmë asnjë të dërguar derisa ai të na sjellë një kurban që do ta ngrënë zjarri. Thuaju: “Para meje juve u erdhën të dërguar me argumente dhe me atë që e thatë, e përse i mbytët ata, nëse thoni të vërtetën?”

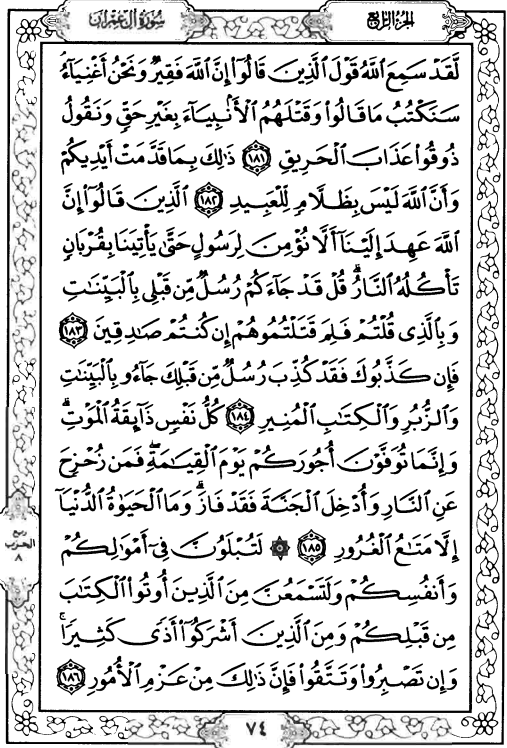
184. Po nëse ata ty të përgënjeshtrojnë, janë përgënjeshtuar edhe para teje të dërguar që u erdhën me argumente të prera, me shkrime qiellore dhe me libër të ndritshëm.

185. Secili njeri do të shijojë vdekjen, e shpërblimet tuaja u plotësohen ditën e kijametit, e kush shmanget zjarrit e futet në xhennet, ai ka arritur shpëtim, e jeta

Pejgamberit i thuhet të mos brengoset përse dikush përpieqet të përhapë mosbesimin - kufrin, sepse ata kishin punë me Zotin, i cili gjithnjë është ngadhënjyes, i cili në duar të veta i ka, e nëse do, i shkatërron në këtë jetë, e nëse do i lë të jetojnë e të grumbullojnë mëkate, ashtu qe ai dënim i shëmtuar me zjarr të jetë meritë e tyre.

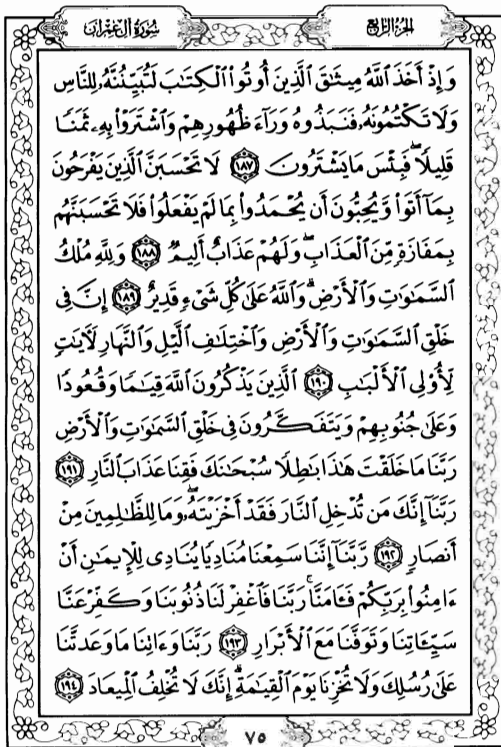
Lufta në Uhud i zbuloi tradhëtarët, e ajo u ndihmoi myslimanëve që t’i pastrojnë radhët e veta. Gjithashtu, ajo luftë u dha të kuptojnë se nuk duhet lakmuar aq shumë për pasuri, sepse nëse ajo nuk shpenzohet në rrugën e Zotit, do të mbetet trashëgim i të tjerëve, e më në fund, pas shkatërrimit total të njerëzve, qiej e tokë mbetën ashtu sikurse edhe kanë qenë dhe siç janë, trashëgim i Zotit.

Deri më këtu përfundon rrëfimi për luftën e Uhudit, për tradhëtinë e hipokritëve prej së cilës myslimanët duhet të marrin mësim.

e kësaj bote nuk është tjetër pos një përjetim mashtrues.

186. Ju patjetër do të sprovoheni si në pasurinë tuaj, si në veten tuaj, madje do të dëgjoni ofendime të shumta prej atyre që u është dhënë libri para jush, e edhe prej idhujtarëve, po në qoftë se duroni dhe ruheni, ajo është gjëja më vendimtare.

187. Dhe kur Allahu mori zotimin nga ata që lu pat dhënë libri: që gjithqysh t'ua publikoni atë njerëzve, e të mos e fshehni, por ata e lanë pas dore atë për pak send të kësaj jete; pra, bënë punë të keqe.

188. Mos mendo se janë të shpëtuar

ata që gëzohen për atë që bënë (e fshehën çështjen tënde) dhe dëshirojnë të jenë të lavdëruar për atë që nuk e punuan mos llogarit shpëtim për ta (nuk e thanë të vërtetën), ata kanë një dënim të dhëmbshëm.

189. Vetëm Allahut i takon sundimi i qiejve e i tokës dhe Allahu është i gjithfuqishëm për çdo send.*

190. Në krijimin e qiejve e të tokës, në ndryshimin e natës dhe të ditës, ka argumente të qarta për ata që kanë arsye dhe intelekt.

191. Për ata që Allahun e përmendin me përkujtim kur janë në këmbë, kur janë ulur, kur janë të shtrirë dhe thellohen në mendime rreth krijimit të qiejve e të tokës (duke thënë): Zoti ynë, këtë nuk e krijoje kot, i lartësuar qofsh, ruana prej dënimit të zjarrit!

192. Zoti ynë, atë që Ti e fute në zjarr, atë e ke poshtëruar; për mizorët nuk ka ndihmëtarë!

193. Zoti ynë, ne dëgjuam një thirrës që ftonë për besim (e që thonte): Të besoni Zotin tuaj! E ne besuam! Zoti ynë, na i falë mëkatet tona, na i mbulo të metat tona dhe pas vdekjes na bashko me të mirët!

194. Zoti ynë, jepna atë që nëpërmjet të dërguarëve Tu, na e premtove dhe në ditën e kijametit mos na turpëro; vërtet Ti je Ai që nuk e shkel premtimin!"

* Kur qe shpallur ajeti i Kur'anit: ... kush i huazon Allahut një hua të mirë..., njëfarë prijësi fetar i jehudive, Fenhas Azuaru i paska thënë Ebu Bekrit: Zoti qenka i varfër pasi po kërkon hua. Ebu Bekri i mëshon grusht në fytyrë dhe i thotë: sikur të mos ishte në fuqi marrëveshja për paqë ndërmjet nesh e jush, kisha për ta dredhur qafën. Jehudiu shkoi te Pejgamberi dhe u ankua kundër Ebu Bekrit. Pejgamberi e pyeti Ebu Bekrin për sjelljen, e tij. Ebu Bekri i tregoi se çka tha ai, por jehudiu e mohoi thënien, atëherë u shpall ky ajete: Allahu dëgjoji thëniet... dhe u vërtetua drejtësia e Ebu Bekrit.

Jehuditë bënë shpifje edhe ndaj Zotit, duke thënë se Ai u ka thënë: të mos besojnë pejgamber tjetër pas Musait, as Isanë, as Muhammedin dhe ashtu të vërtetën që e kishin në Tëvrat e fshehën, madje edhe mburreshin për atë sukses të tradhëtisë që e bënë ndaj librit të tyre.

Myslimanët porositen të jenë të qëndrueshëm, të matur me rastin e sprovimit me çështje të ndryshme të kësaj jete, sepse maturia dhe durimi në zgjedhjen e çështjeve është kulmi i karakterit njerëzor.

195. Zoti i tyre iu përgjegj lutjes së tyre (e tha): Unë nuk ia humbë mundin asnjërit prej jush, mashkull qoftë apo femër. Ju jeni njëri nga tjetri por ata që u dëbuan prej shtëpive të tyre dhe emigruan, u munduan vetëm pse ishin në rrugën Time, luftuan dhe u vranë, atyre pa tjetër do t'ua shlyej mëkatet e tyre dhe do t'i vejë në xhennete në të cilët burojnë lumenj. Ai është shpërblim nga ana e Allahut, se më i miri i shpërblimeve është tek Allahu.

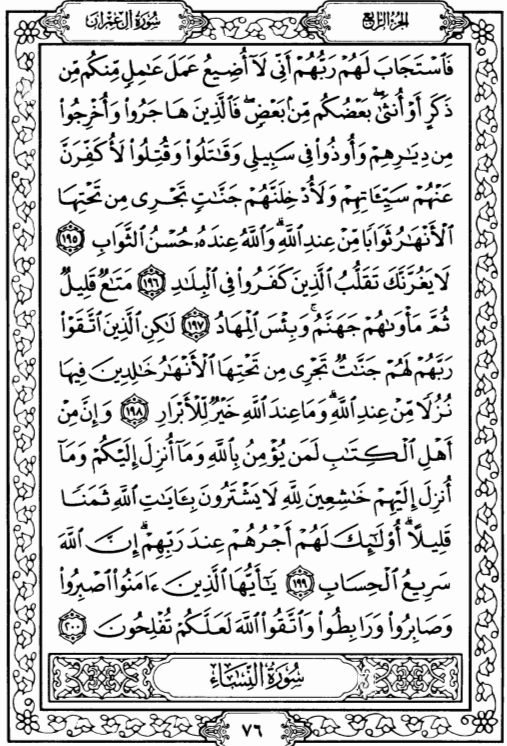
196. Të mos mashtrojë bredhja nëpër qytetet e atyre që nuk besuan.

197. Ajo është një kënaqësi e pakët, e pastaj vendi i tyre është xhehenemi që është vend mjerimi.

198. Por ata që ia patën frikën Zotit të tyre, ata i kanë xhennetet nëpër të cilat rrjedhin lumenj dhe aty janë përgjithmonë. Ajo është pritie nga ana e Allahut, e për të mirët më e dobishmja është ajo që është tek Allahu.

199. Po edhe nga ithtarët e librit ka që e besojnë Allahun, e besojnë atë që u është shpallur juve, e besojnë atë që u është shpallur atyre, janë të bindur ndaj Allahut, dhe argumentet e Allahut në shpallje nuk i shesin për pak send të kësaj jete, të tillët kanë shpërblimin e vet tek Zoti i tyre, e Allahu është që llogarinë e bën shpejt.

200. O ju besimtarë, bëni durim,

bëhuni të qëndrueshëm kundër armikut, rrii të përgatitur dhe, që të shpëtoui, ruajuni dënimet të Allahut.*

* Në fillim të kësaj kapitine u sollën argumente që dokumentojnë për njësinë e Zotit, për pozitën e rëndësishme të pejgamberit, e edhe në fund të saj sillen fakte për Zotin një, për fuqinë e Tij në krijimin e çdo gjëjeje a sendi, ashtu që përmes këtyre fakteve, njeriu mund të fitojë bindje të plotë se Ai ka fuqi të ringjallë, t'i tubojë të gjithë para Vete, t'i shpërblejë ata që besuan dhe bënë vepra të mira dhe t'i ndëshkojë kokëfortit dhe zullumçarët.

Qëllimi i Kur'anit si në kapitinat tjera, ashtu edhe në këtë, është: që tërheqjen e zemrave dhe të shpirtërave ta sjellë në njohjen e Krijuesit përmes vështrimit të krijaturës në përgjithësi, prandaj këto ajete të fundit të kësaj sureje, erdhën të atillë që orientojnë vështrimin e njeriut kah gjithësinë në mënyrë që atij t'ia forcojnë edhe më shumë bindjen për fuqinë e pakufishme të Krijuesit.

Kur'ani u thotë njerëzve lexoni librin e shkruar, të rreshtuar të Allahut (Kur'anin), e pastaj lexoni dhe vështroni librin praktik të Allahut, gjithësinë, ekzistencën, sepse në rreshtat e Kur'anit gjeni plot shprehje që u thërresin t'i futni në shërbimin e vet shqisat dhe ta angazhoni e ta thelloni mendjen në të menduar deri sa ta gjeni dhe ta njihni të vërtetën.

Allahu na mëson se si duhet lutur Atij, por kur e jep përgjigjen nuk thotë se i pranoi të gjitha ato, por thotë se mundin e askujt nuk ia humb pa dallim gjinie. Me këtë na bën të kuptojmë se nevojitet përpjekja së bashku me lutje, e jo vetëm boshe.

Përfjetimet e kësaj bote janë krejt pak gjësend në krahasim me ato të botës tjetër, të cilat janë të përjetshme, të amshueshme dhe shumë më të mira, prandaj nuk duhet mashtruar pas kënaqësive të kësaj bote, e lënë rrugën e Zotit. Ata, të cilët e kanë veten në dorë, do të gëzojnë pritie madhështore tek Allahu mëshirues, e të mashtruarit, duke e lënë pas dore porosinë e Allahut, pas kënaqësive të kësaj bote, do të përjetojnë mjerim të madh.

Në fund besimtarët porositen: të jenë të durueshëm e veta personale, të jenë të qëndrueshëm e të qëndrueshëm në çështjet që kanë të bëjnë me rrethin, botën e jashtme, të jenë gjithnjë të përgatitur kundër armikut fizikisht e edhe shpirtërisht dhe të jenë respektues të urdhërave të Allahut, nëse duan të korrin sukses në të dy jetërat.